

YÜZYIL ÖNCESİNDEN BUGÜNE TUTULAN IŞIK

“Moskova Ayaklanmasından Alınacak Dersler” V.İ. Lenin

(.....)

Moskova'daki Aralık hareketinin başlıca biçimleri sakin grev ve gösterilerdi; bunlar işçilerin büyük çoğunluğunun faal olarak katıldığı tek savaşa biçimiydi. Oysa, Moskova'daki Aralık hareketi, bağımsız ve üstün bir çarpışma biçimi olarak, genel grevin artık zamanı geçtiğini, hareketin esaslı ve karşı konulmaz bir gücü bu dar sınırları aşıp daha yüksek bir mücadele biçimine -ayaklanmaya- yöneldiğini açıkça gösteriyordu.

Grev çağrısında bütün devrimci partiler, bütün Moskova sendikaları bunun bir ayaklanmaya dönüşmesinden kaçınılamayacağını kabul etmiş, hatta bunu sezmişlerdi. 6 Aralıkta İşçi Temsilcileri Sovyeti "grevi, silahlı bir ayaklanmaya çevirmek için uğraşma" kararına vardı. Gene de örgütlerden hiç biri buna hazır değildi. Gönüllü Çarpışma Takımları Birleşik Meclisi bile, ayaklanmanın uzak bir olasılık olduğunu (9 Aralıkta) söylüyordu; sokak çarpışmalarına katılan ya da bunları yöneten adamları olmadığı beliydi. Örgütler hareketin büyüyüp genişlemesine ayak uydurmayı başaramadılar.

Aslında, Ekim'den sonra yaratılan nesnel koşulların baskısı sonucunda, grev, bir ayaklanma durumuna geliyordu. Bir genel grev artık hükümeti gafil avlamıyordu: Hükümet artık karşı devrimci kuvvetler örgütlemişti, bunlar askeri hareket için hazırdılar. Ekim'den sonra bütün Rus devriminin gelişimi ve Aralık günlerinde Moskova'daki olaylar dizisi, Marx'ın derin önermelerinden birini açıkça pekiştirmektedir: Devrim, kuvvetli ve birleşmiş bir karşı devrim doğurarak ilerler, yani düşmanı daha aşırı savunma çarelerine başvurmaya ve bu yolda daha güçlü saldırı araçları bulmaya zorlar.

Aralık 7 ve 8: Sakin bir grev, sakin kitle gösterileri. 8 Aralık akşamı: Akvaryum'un kuşatılması.

9 Aralık sabahı: Strastnaya Meydanındaki kalabalığa süvarilerin saldırısı. Akşam: Fiedler binasına baskın. Kafalar kızıyor. Örgütlenmemiş sokak kalabalıkları kendiliklerinden, çekine çekine ilk barikatları kuruyorlar. Aralık 10: Barikatlara ve sokaktaki topluluklara topçu ateşi açılıyor. Barikatlar daha bir düşünülerek kuruluyor; artık şurada burada değil, gerçekten geniş ölçüde. Bütün halk sokaklarda, şehrin başlıca yerleri bir barikat ağıyla çevrili. Gönüllü çarpışma birlikleri birkaç gün askerlere karşı inatçı bir gerilla savaşı veriyorlar; onları büyük kayıplara uğratarak, Dubasov'u [Moskova Askeri Genel Valisi] takviye istemek zorunda bırakıyorlar. Ancak 15 Aralıkta hükümet kuvvetleri üstün duruma geçip, 17 Aralıkta Semyonovskiy Alayı ayaklanmanın son kalesi olan Presnya Bölgesini eziyor.

Grevden ve gösterilerden tek tek barikatlara, tek tek barikatlardan kitlelerin kurduğu barikatlara ve askerlere karşı sokak savaşlarına geçildi. Örgütlerin ilişiği olmadan, geniş işçi sınıfı mücadelesi bir grevden başlayıp bir ayaklanmaya ulaştı. Rus devriminin 1905 Aralığında sağladığı en büyük tarihsel kazanç budur; bütün önceki kazançlar gibi bu da büyük fedakarlıklar bahasına kazanıldı. Hareket genel bir siyasal grevden daha yüksek bir aşamaya ulaştı. Devrime karşı koymada gericiliği sonuna dek gitmeye zorladı; böylece, devrimin de, saldırı araçları uygulamakta sonunda dek gideceği anı, daha bir yaklaştırdı. Gericilik, barikatları, binaları, kalabalıkları bombalamaktan ileri gidemez; ama devrim, Moskova gönüllü çarpışma birliklerinden çok daha ilerlere gidebilir, enine boyuna çok da ilerlere. Devrim Aralıktan bu yana çok ilerledi. Devrimi doğuracak buhranların temeli ölçülemez kadar genişledi: artık bıçağın adamakıllı bilenmesi gerekiyor. İşçi sınıfı, mücadelenin nesnel koşullarındaki değişikliği ve

grevden ayaklanmaya geçiş ihtiyacını, kendi önderlerinden daha çabuk anladı. Her zaman olageldiği gibi uygulama teorisinin önüne geçti. Sakin bir grev ve gösteriler, artık işçileri tatmin etmeye başladı; şöyle sordular: Bundan sonra ne yapmalı? Böylece daha kararlı ve cesur bir hareket istediler. Barikatlar kurulması talimatı mahallelere gelmeden çok önce, zaten şehrin merkezinde barikatlar kurulmuştu. Yığınla işçi çalıştı bunlarda; ama bu bile onları tatmin etmiyordu; bilmek istiyorlardı: bundan sonra ne yapmalı? Etkin çareler istiyorlardı. Aralık ayında biz, Sosyal Demokrat işçi sınıfı önderleri, birliklerini akıl almaz bir biçimde yapıp, çoğunun savaşa etkin olarak katılmamasına sebep olan bir başkomutan gibiydik. Kitleler kararlı ve cesur bir kitle hareketi için talimat bekliyorlardı ama alamadılar.

Bunun gibi, Plekhanov'un, bütün oportünistler tarafından benimsenen fikrinden daha kısa görüşlü bir şey olamaz: Ona göre, grev zamansızdı, başlatılmamalıydı ve "silaha sarılmamalıydılar". Oysa, tam tersine, daha kararlı, daha saldırgan ve daha canlı olarak silaha sarılmalıydık; sorunları sakin bir grev sınırları içinde çözmenin imkansız olduğunu, korkusuz ve amansız bir silahlı çarpışma gerektiğini kitlelere anlatmalıydık, Şimdi artık siyasal grevlerin yetersiz olduğunu açıktan açığa kabul etmeliyiz; silahlı çarpışmadan yana kitleler arasında yaygın bir tahrike girişmeli ve "hazırlık aşamaları" yavelleriyle ya da herhangi bir yolla bu sorunu bulandırmaya kalkışmamalıyız. Gelecek devrimci hareketin baş ödevi olarak korkunç, kanlı bir yöketime savaşı gerektiğini kitlelerden gizleseydik hem kendimizi, hem halkı aldatmış olacaktık.

Aralık olaylarından öğreneceğimiz ilk ders budur. Başka bir ders de, ayaklanmanın niteliği, bunu yöneten yöntemler ve askeri birlikleri halkın yanına çeken koşullarla ilgilidir. Bu son nokta üstüne partimizin sağ kanadında pek çok taraftan olan bir görüş egemendir. Çağdaş askeri birliklerle çarpışmanın imkansız olduğu iddia edilir ve "askerler devrimden yana çekilmelidir" denir. Devrim genişleyip kitlelere inmezse ve askerleri etkisi altına almazsa önemli bir çarpışma sorunu olamaz elbet. Askerler arasında çalışmamız gerektiği söz götürmez bir gerçektir. Ama onların kandırılmak ya da kendileri inanarak, bir çırpıda bidden yana geçeceklerini hayal edemeyiz. Bu görüşün nasıl beylik ve cansız olduğunu Moskova ayaklanması açıkça gösterdi. Bununla birlikte, gerçekten halkçı her harekette olduğu gibi, askerlerin kararsızlığı, devrimci çarpışma kızıştığında iki tarafı da askerleri elde etme savaşına sürükler. Moskova ayaklanması, gericilikle devrim arasında, askerleri elde etmek için girişilen umutsuz, telaşlı bir savaşın kesin örneği idi. Dubasov bile Moskova garnizonunda 15.000 adamından ancak beş binine güvenebileceğini söylemişti. Kararsızları kendi saflarında tutabilmek için hükümet çeşitli çarelere başvurdu: yalvardılar, onlara yağ çektiler, rüşvet verdiler, cep saatleri, para, vb. verdiler, votkayla sarhoş ettiler, yalan söylediler onlara, gözdağı verdiler, kışlalara kapatıp silahlarını aldılar, bu arada hiç güvenemediklerini hile ve şiddetle temizlediler. Bu bakımdan hükümetin yanında yaya kaldığımızı açıkça ve çekinmeden itiraf etmek yürekliliğini göstermeliyiz. Bahsi hükümet kazandı; biz kararsız askerleri elde etmek için böyle etkin, cüretli, geniş kaynaklı, atak bir savaş için elimizdeki güçlerden yararlanmayı başaramadık. Şimdiye dek ordu içinde çalışmıştık ama, bundan böyle, askerleri, kafalarıyla "kazanmak" için çabalarımızı kat kat artıracamız. Ancak, bir ayaklanma anında askerleri elde etmek için bedensel bir savaş da gerektiğini unutursak, zavallı bilgiler olup çıkarız.

Aralık günlerinde Moskova işçileri, askerleri kafalarıyla "kazanma" konusunda bize büyük dersler verdiler. Söz gelimi, 8 Aralıkta Strastnaya Meydanında Kazakları bir kalabalık kuşattığı zaman aralarına girdiler, arkadaşlık ettiler ve onları geri dönmeye kandırdılar. Gene 10 Aralıkta Presnya bölgesinde 10.000 kişilik bir kalabalık içinde kızıl bir bayrak taşıyan iki işçi kız Kazakların önüne fırlayıp "Öldürün bizi. Sağ kaldıkça bayrağı teslim etmeyeceğiz" diye bağırdıklarında, Kazaklar dağılıp atlarını sürdüler, arkalarından kalabalık bağırdı: "Yaşasın Kazaklar". Bu cesaret ve kahramanlık örnekleri, işçilerin kafasından hiçbir zaman silinmeyecektir.

Ama Dubasov'un yanında nasıl yaya kaldığımızın örnekleri de var. 9 Aralıkta askerler Bolshaya Serpukhovskaya sokağında, ayaklanmalara katılmak için Marseillaise söyleyerek yürüyorlardı. İşçiler onları karşılamak için delegeler gönderdiler. Malakhov [Moskova Askeri Bölgesi Kurmay Başkanı] atını dörtlünlere doğru sürdü. İşçiler geç kalmıştı, önce Malakhov yetişti askerlere. Duygulu bir konuşma yaptı, askerleri kararsızlığa düşürdü, süvarilerle çevirdi ve götürüp kışlaya kapattı. Malakhov askerlere zamanında yetişti, biz yetişemedik; oysa iki gün içinde 150.000 kişi çağrımıza koşmuştu, bunlardan, sokaklara devriyeler çıkarılabilir, çıkarılmalıydı. Malakhov askerleri süvarilerle kuşattı, bu ara biz Malakhov'u bombacılarla kuşatmayı başaramadık. Yapacaktık bunu, yapmalıydık; bir zamanlar Sosyal Demokrat gazetede denildiği gibi (eski Iskra), bir ayaklanmada sivil ve askeri şeflerin amansızca yok edilmesi, ödevimizdir. Bolshaya Serpukhovskaya sokağında olanlar, ana hatlarıyla belli ki Nesvizhskiye ve Krutitskiye Kışlaları önünde de tekrar edildi; ayrıca işçiler Ekaterinoslav alayını "çekme"ye kalkıştıklarında. Alexandrov'daki istihkamlara delegeler gönderildiğinde ve Kolomna'da istihkamların silahları alındığında da aynı şeyler olmuştur. Ayaklanma süresince kararsız askerleri elde etme savaşında yetersiz olduğumuzu gösterdik.

Aralık olayları Marx'ın derin önermelerinden başka birini, oportünistlerin unuttuğu bir önermeyi de doğrular: Ayaklanma bir sanattır ve bu sanatın başlıca kuralı müthiş cüretli ve dönmemesine kararlı bir saldıncı olmaktır. Yeterince sindirememişiz bu gerçeği. Bu sanatı, bu her ne bahasına olursa olsun saldırmak kuralını, ne biz öğrenmiş yeterince, ne de kitlelere öğretmişiz. Bütün gücümüzle bu kusurumuzu gidermeye çalışmalıyız. Siyasal sloganlar sorununda taraf tutmak yetmez; ayrıca bir silahlı ayaklanma sorununda da taraf tutmak gerekir. Buna karşı olanlar, buna hazır olmayanlar, gözünün yaşına bakmadan devrimi destekleyenler arasında atılmalı, tasını tarağını yüklenip devrim düşmanlarının, hainlerin, korkakların yanına gönderilmelidir; çünkü olayların baskısının ve çarpışma koşullarının bizi, dostu düşmandan ayırmak için, bu ilkeye göre davranmaya zorlayacağı günler yakındır. Sakin ve durgun olun demeyelim; askerler bize "gelsin" diye "beklemeyelim". Hayır! Atak, yıkıcı, silahlı bir saldırı gerektiğini, böyle zamanlarda düşmana komuta eden kişilerin yok edilmesi gerektiğini, kararsız askerleri elde etmek için daha canlı bir savaş gerektiğini, evlerin damlarından bağırmalıyız.

Moskova olaylarından alınacak üçüncü ders, bir ayaklanma için kuvvetlerin örgütlenişi ve taktikle ilgilidir. Askeri taktiğin dayandığı şey askeri tekniktir. Bu basit gerçeği Engels ortaya attı ve bütün Marksistlere kabul ettirdi. Askeri teknik bugünlerde ondokuzuncu yüzyılın ortalarında olduğu gibi değildir. Toplara karşı insan kalabalıklarıyla yürümek, barikatları tabancalarla savunmak delilik olur. Kautsky, Moskova olaylarından sonra Engels'in bu konudaki yargılarının yeniden gözönüne alınmasının tam zamanı olduğunu ve Moskova'nın "yeni barikat taktikleri" getirdiğini yazarken haklıydı. Bu taktikler gerilla savaşı taktikleridir. Böyle bir taktik için gereken örgüt, çok küçük ve hareketli birliklerdir; on kişilik, üç kişilik, hatta iki kişilik birlikler. Şimdilerde beş ya da üç kişilik birliklerden söz edilince, burun kıvrıran Sosyal Demokratlara rastlıyoruz. Alay etmek, çağdaş askeri tekniğin getirdiği koşullar altındaki sokak çarpışmasının ortaya çıkardığı yeni taktik ve örgüt

sorununu bilmezlikten gelişin ucuz bir yoldur. Moskova ayaklanmasının hikayesini iyice bir inceleyin beyler, "beş kişilik birlikler" ile "yeni barikat taktiği" sorunu arasında nasıl bir bağlantı olduğunu göreceksiniz.

Moskova bu taktikleri ilereletti, ama onları gerçekten büyük çapta, bir kitle çapında, uygulamaya yetecek kadar geliştirmeyi başaramadı. Gönüllü çarpışma takımları çok azdı, atak saldırı sloganı işçi kitlelerine verilmedi ve onlar bunu uygulamadılar; gerilla müfrezeleri nitelik bakımından birbirinin aynıydı, silahları ve yöntemleri yetersizdi, kalabalığa önderlik etme yetenekleri hemen hiç gelişmemişti. Bütün bunları gidermeliyiz; Moskova deneyinden bir şeyler öğrenerek, bunları kitleler arasında yayarak ve daha da geliştirmeleri için onların yaratıcı çabalarını bileyerek yapacağız bunu. Aralıktan beri bütün Rusya'da süregelen gerilla savaşı ve korkunç şiddet hareketleri elbette bir ayaklanmanın doğru taktiğini öğrenmekte kitlelere yardımcı edecektir. Sosyal Demokrasi bu şiddet hareketlerini gözönüne almalı ve onu kendi taktiğiyle kaynaştırmalı, örgütleyip kontrol etmeli; bunu, işçi sınıfı hareketinin ve genel devrimci çarpışmanın koşullarına ve çıkarlarına indirgemeli; bu ara ayaklanma sırasında Moskovalı arkadaşlarımızın ve ünlü Letonya Cumhuriyeti günlerinde Letonyalıların (amansızca icabına baktıkları gibi) bu gerilla savaşının "sokak serserisi" sapkınlığını acımadan budayıp atmalıdır.

Son zamanlarda askeri teknikte yeni ilerlemeler oldu. Japon savaşı, el bombasını ortaya çıkardı. Hafif silah fabrikaları, pazara otomatik silahlar sürdüler. Bu iki silah da Rus devriminde başarıyla kullanıldı, ama yeterli olmaktan uzaktı. Teknik gelişmelerden yararlanabiliriz, yararlanmalıyız; işçi müfrezelerine büyük sayıda bombalar yapmayı öğretmeliyiz; onlara ve bizim çarpışma takımlarımıza patlayıcı maddeler, bombalar, otomatik tüfekler elde etmekte yardım etmeliyiz. Şehirlerdeki ayaklanmalarda işçi kitleleri yer alsın, düşmana karşı kitle saldırılarına girişilirse, Duma'dan sonra, Sveaborg ve Kronstadt'tan sonra büsbütün kararsızlaşan askeri birlikleri elde etmek için bilinçli, ustaca bir savaş geçilirse, genel çarpışmaya köylerin de katılmasını sağlayabilirsek, bütün Rusya'nın gelecek silahlı ayaklanmasında zafer bizim olacaktır.

Öyleyse Rus devriminin büyük günlerinin verdiği dersleri sindirerek çalışmamızı daha da yayıp geliştirelim ve ödevlerimizi daha bir cüretle ortaya koyalım. Çalışmamızın temeli, bu önemli anda ulusun gelişme isteklerine ve sınıf çıkarlarına kesin bir güvendir. Çarlık rejimini yıkmak, devrimci bir hükümet tarafından bir kurucu meclis toplama sloganı altında işçi sınıfının, köylülerin ve ordunun gittikçe artan bir kısmını biraraya getiriyoruz, getirmeye devam edeceğiz. Şimdiye dek olduğu gibi çalışmamızın esaslı ve başlıca özü, kitlelerin siyasal anlayışını geliştirmektir. Ama bu genel, sürekli ve esas ödevin yanısıra Rusya'nın bugün içinde bulunduğu dönemin bize başka özel ödevler de yüklediğini unutmamalıyız. Bilgiç taslağı ve dar kafalı olmayalım, bu an için gerekli olan özel ödevleri, bu belli mücadele biçimlerinin özel ödevlerini, her zaman ve bütün koşullar altında değişmeden kalan sürekli ödevlerimiz var diye anlamsız mazeretlerle, yapmaktan kaçınmayalım.

Büyük bir kitle çarpışmasının yaklaştığını hatırlayalım. Silahlı bir ayaklanma olacak bu. Mümkün olduğu kadar bir anda olmalı bu. Kitleler silahlı, kanlı, korkunç bir çarpışmaya gireceklerini bilmeli. Ölümü hor görmeliler ve zafere güvenmeliler. Düşmana şiddetle, canla başla saldırmalıdır; "savunma yok, saldırı" olmalı kitlelerin sloganı; ödevleri düşmanı amansızca yok etmek olacak; çarpışmanın örgütü hareketli ve esnek olacak; askerler arasındaki kararsız öğelerin bu yana etkin olarak katılması sağlanacak. Bu büyük çarpışmada bilinçli işçi sınıfının partisi ödevini son kertesine kadar yapmalı.

29 Ağustos 1906'da Proletary'de Yayınlandı.

Not: Güncelliğinden bir şey kaybetmeyen bu yazıyı öneminden dolayı yayınlıyoruz.

BASINA VE KAMUOYUNA

11 Aralık 2007, salı günü sabah saat 6:00 sularında 4 ayrı eve yapılan baskınla, içinde Mart İşçi Kültür Derneği yöneticilerinin de bulunduğu 7 arkadaşımız gözaltına alınmıştır. Silahlı örgüt (TKEP/L) üyesi olmakla suçlanan arkadaşlarımıza, bu suçlamayı kabullendirmek için gösterilen deliller, Mücadele Birliği dergisinin bir kaç sayısı ve Ayışığı Sanat Merkezi'yle birlikte gidilen bir piknikten ibaret.

Bir gün jandarma karakolunda tutulan arkadaşlarımız, 12 Aralık günü akşam saatlerinde nöbetçi mahkemede ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

Suçlamanın büyüklüğü karşısında delillerin mantık dışılığı, akla şu soruyu getirmektedir. Hiç bir şey çıkmayacağı baştan belli olan bu baskınlar neden yapıldı?

Bu baskınla Kemalpaşa ilçesinde İşçi Kültür Derneği çalışması yapan bu işçilere ve onların üzerinden bütün işçilere şu söylenmek istenilmiştir: "İşçileri bir araya toplamaya çalışmak, onları bilinçlendirmeye çalışmak en ağır biçimde cezalandırılacaktır."

Biz de şunun bilinmesini isteriz ki, köhnemiş kapitalist sitem var olduğu sürece, birileri makina başlarında tarlalarda saatlerce kölece çalıştırılırken, bir avuç asalak para babası bu işçilerin sırtından sömürdükleriyle zevk-i sefa içinde yaşamaya devam ettiği sürece, hiç bir güç işçilerin sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurma mücadelesini engelleyemez.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ! BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

İzmir Mücadele Birliği Platformu

İZMİR'DE BASIN AÇIKLAMASI

11 Aralık tarihinde sabah saatlerinde evleri basılarak gözaltına alınan ve hiçbir somut delile dayandırılmadan tamamen düzmece delillerle TKEP/L üyesi oldukları iddia edilen Mart İşçi Kültür Derneği'nin üye ve yöneticileriyle dayanışmak için İzmir'de Mücadele Birliği Platformu olarak 15 Aralık tarihinde İHD'de bir basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklamasında;

Yapılan basın açıklamasından sonra basın açıklamasının bir başlangıç olduğu, saldırılar karşısında sinmeyeceğimizi, geri çekilmeyeceğimizi dile getirdik. Bu konuyla ilgili eylemlerimizin devam edeceğini söyleyerek devrimci basından gelen arkadaşlarımızın sorularını yanıtladıktan sonra basın açıklamamızı sonlandırdık.

"Sömürücü sınıf, emekçi halklar üzerindeki ekonomik ve politik baskısını her geçen gün yoğunlaştırmaktadır. Kürt emekçi halkı tarihinin en kanlı saldırılarıyla karşı karşıyadır. Onlarca köy, mezra boşaltılmakta, Kürt halkının yiğit evlatları katledilmektedir. Bunun karşısında da milliyetçilik ve şovenizm körüklenerek, halklar birbirine düşman edilmek istenmektedir.

Burjuvazi, işçi sınıfına yönelik ekonomik ve politik baskılara hergün bir yenisini eklemektedir. Demokratik kitle örgütleri, dernekler, sendikalar terör estirilerek sindirilmek istenmektedir. İşten çıkarmalarla açlık ordusuna binlerce yeni insan eklenmektedir. Bu tür uygulamalar, kapitalizmin sıçramalı çöküşünün bir sonucudur. Kapitalist sömürü düzeni bunalıma ve çıkmaza girdiğinde, ömrünü biraz daha uzatabilmek için işçilere, emekçilere karşı en acımasız, en şiddetli saldırıları gerçekleştiriyor. Kendi yasalarının kullanımına dahi tahammülü olmayan sermayenin iktidar güçleri bu baskılarla; devrimden ne kadar korktuklarını ortaya koymaktadırlar.

Tekelci sermayenin egemenlik aracı faşist devlet, baskı ve yıldırma

politikalarına bir yenisini daha eklemiştir.

11 Aralık 2007 Salı günü sabah 06.00 sularında, 4 ayrı eve yapılan eş zamanlı baskınlarla, Mart İşçi Kültür Derneği yöneticileri olan Murat KORKUT, Erhan EROL, Suna EROL, Zeynep AKTAŞ, Erdoğan AKTAŞ, Tamer AKÇURA adlı arkadaşlarımız gözaltına alınmışlardır.

TKEP/L üyesi olmakla suçlanan arkadaşlarımıza bu suçlamayı kanıtlamak için gösterilen deliller ise Y.E. Mücadele Birliği dergisinin birkaç sayısı ve Ayışığı Sanat Merkezi'yle yapılan piknik gezisinden ibarettir.

2 gün jandarma nezaretinde baskı ve tehdit altında tutulan arkadaşlarımız, 12 Aralık günü 22:30 saatlerinde nöbetçi mahkemede ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakılmıştır.

Suçlamanın büyüklüğü karşısında delillerin mantık dışılığı, mesnetsizliği akla şu soruyu getirmektedir: Hiç bir şey çıkmayacağı baştan belli olan bu baskınlar neden yapıldı?

Kemalpaşa ilçesinde tek demokratik işçi derneği olan Mart İşçi Kültür Derneği'nin, Kemalpaşa işçilerinin örgütlenmesinde öncü rol oynaması, sınıf bilincini yaygınlaştırması, işçilerin kültürünü geliştirmesi sermayeyi ürkütmüştür. Bu gelişmeleri sindiremeyen burjuvazi, devrimci gelişmeler tahammül edemeyeceğini bir kez daha göstermiştir.

Kapitalist sistem var olduğu sürece sömürü ve baskılar ortadan kalkmayacaktır. Her türden demokratik mücadelenin önü kesilmeye çalışılacaktır. İşçiler fabrikalarda, tarlalarda kölece çalıştırılıp iliklerine kadar sömürülürken, bir avuç asalak para babası, zevk-i sefa içinde yaşamaya devam ettiği sürece, bu kavga devam edecektir

Şunun açıkça bilinmesini isteriz ki; hiç bir güç, işçilerin sömürsüz ve sınıfsız bir dünya kurma mücadelesini engelleyemeyecektir.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ.
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK"**
denildi.

İzmir
Mücadele Birliği Platformu

Baskında "ele geçirilen deliller"

YAŞAYANLAR

19 ARALIK'I ANLATIYOR

19 Aralık 2000... Soğuktu... Aralık'tı... Zemheriydi... Bir biz uymuyorduk... Bir de beklenenler... Sevilmeyen ama beklenenler...

Bu sene de 19 Aralık arifesinde, yaşanan bu katliamı anmak için Ayışığı Sanat Merkezi'nde toplandık... "Yaşayanlar Anlatsın" dedik... Yaşayanlar anlattı, dövüşenler anlattı, biz de bir kere daha belleklerimize kazıdık 4 Gün Zindan Savaşlarını...

O'nları anmak için önce saygı duruşunda bulunduk... Ölüm-süzleşenleri, devrim yolunda düşenleri yumruklarımız havada andık... Ardından bizlere 19 Aralık gününü canlı sahneleriyle yaşatan Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nin hazırladığı sinevizyon gösterimini izledik. "Hepimizi kallesçe katlettiler", "Diri diri yaktılar" sözcükleri beynimize kazındı...

Gösterimin ardından Rasim Oktar Şiir Atölyesi, 19 Aralık'a ve tutsaklara ilişkin şiirler okudu bize...

Verilen kısa bir aranın ardından salona geçtik. Önce küçük bir arkadaşımız bize Hasan Hüseyin'den kısa bir şiir okudu bize. Ve ardından "yaşayanları" dinlemeye başladık. İlk sözü alan Vefa SERDAR oldu. 19-22 Aralık 2000 tarihinde Çanakkale Zindanında bulunan ve katliamı burada yaşayan Vefa SERDAR, Murat, Sibel ve Aysunumuzun önünde başladı anlatımına.

Bu toprakların zindanlarında yaşanan katliamları, işkenceleri, ölümleri anlatarak başladı konuşmasına... Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve Ulucanlar zindanlarında yaşanan katliamları anlattı... Devletin operasyon yapmak için gösterdiği gerekçe olarak "Cezaevlerini eğitim kampına çevirdiler, buna göz yumamayız" dediğini hatırlatan Vefa SERDAR, "Evet, eğitim çalışmalarını yapıyorduk elbette. Yeni tutuklana arkadaşlarla Marksizm-Leninizmi okuyorduk, çalışmalar yapıyorduk. Dışarıdan görüşe gelen insanlar da bizden deyim yerindeyse feyz almaya geliyorlardı, görüşlerimizi öğrenmeye çalışıyorlardı. Devletin engel olmak istediği şey buydu" dedi. Devlet zindanlarda katliam yaptığında, örnek olarak Ümraniye ve Ulucanlar katliamlarında, diğer zindanlarda bulunan devrimci tutsakların işgal ey-

lemeleri yaptığını, gardiyanları vb rehlin aldığı anlatan SERDAR, son yapılan Ulucanlar katliamının 19 Aralık'ın bir provası niteliğinde olduğunu, bu katliamın diğer cezaevlerine de uygulanamamasının nedeninin de bu işgal eylemleri olduğunu söyledi.

96 Ölüm Orucu eylemini de anlatan SERDAR, o günleri bizlere tekrar yaşattırırken, bir Ölüm Orucu savaşıncısının duygularını ve yaşadıklarını da bize taşıdı. 19 Aralık öncesi süreci de anlatırken, eğer yine fiili eylemler yapılsaydı bu F tipi zindanlar sürecinin durdurulabileceğinden bahsetti ve Çanakkale'de yaşanan 3 günü, ölümsüzleşenleri ve teslim olanları anlattı; 3. günün sonunda ellerini kaldırmadan, başlarını eğmeden yaralıları alarak cezaevinden çıkışlarını anlattı. Ve yaralıların getirildiği hastaneleri, oradaki faşist uygulamaları anlattı. Kolu kesilmek üzere hastanede yattığı sırada yaşadığı tüm faşizan davranışlara karşın, bir gün genç bir dok-

torun gelip, parmaklarını ellerinde tutarak entemasyonalı mırıldanmasını anlatarak hepimizi duygulandırdı. Ve Murat ÖRDEKÇİ yoldaşımızdan bahsetti Vefa SERDAR. Onun eyleme nasıl komutanlık ettiğini, daha askerler çatılarda ilk belirir belirmez: "**Kahraman Türk Ordusu, teslim olun, etrafınız sarıldı!**" deme cesaretini gösterdiğini ve kahramanca savaşarak ölümsüzleştiğini anlattı.

Ardından sözü alan Fatma YILDIRIM, Bayrampaşa zindanında yaşanan katliamı anlattı. Hemen karşı koşullarında yükselen alevlerin içinde 6 devrimci kadın tutsağın diri diri yakışılını anlattı bize, kendi kurdukları barikatları açarak koşulların alt katına indiklerini, buradan gaz bombaları ve kurşun yağmurları altında havalandırmaya çıkmayı başardıklarını, ama yananların bunu başaramadığını anlattı bize. Üzerlerine kimyasallar sıkılan kadın tutsakların derilerinin nasıl eriyerek döküldüğünü anlattı...

Anlatımlar sona erince soru soran bir arkadaşımız, bu saldırıları gerçekleştirenlerin özel timler mi yoksa sıradan askerler vb. mi olduğunu sordu. Vefa SERDAR, bu katliamı yapanların özel eğitimli timler olduğunu, öldürmek için orada olduklarını ve yüzlerinin hep kapalı olduğunu

anlattı, saldırıyı gerçekleştirenlerle, yaralıları vb teslim almaya gelenlerin farklı timler olduğunu anlattı. Daha sonra işçiler adına, Devrimci İşçi Komiteleri adına söz alan bir arkadaşımız ise yurtsever tutsakların bu süreçte tutumlarını sorarak, işçi olarak, işçi sınıfının özgürlüğü için bedel ödeyen devrimci tutsaklar için üzerlerine düşen tüm görevleri yerine getirmeye hazır olduklarını dile getirdi. Vefa SERDAR, yurtsever tutsakların Ulucanlar Katliamından itibaren bu süreçte yer almadığını ve "kendilerinin olmadığını" belirttiklerini söyledi ve "eğer onlar yanımızda olsalardı, bu savaşı kesin devrimci tutsaklar kazanırdı" dedi.

Soruların ardından sözü alan bir arkadaşımız da, 19 Aralık Katliamının dışarıda nasıl yaşandığını anlattı. 19 Aralık öncesi F tiplerine karşı yapılan eylemleri, Ölüm Oruçlarını, 19 Aralık Katliamı sırasındaki eylemleri ve dışarıdaki baskıları, 19 Aralık sonrası Ölüm Oruçlarını ve Ölüm Orucu savaşçıların anlatarak dışarıdaki insanların süreç karşısındaki tepkilerini taşıdı bize. Arkasından da Ölüm Orucundaki bir tutsağın yaşadıklarını, duygularını dile getiren bir mektubu okudu bize.

Ruhan Mavruk, Albatros şii-riyle taşıdı duygularını bize. "Bu gün ne bar kavim / ne barbar kavim / ne kapımda uluyan gece / bugün Kandıra'dan mektup var / çavlanlar, ovalar / dağ köyleri doluyor odama" dedi. 19 Aralık öncesinde ve o günlerde zindanların önünde yaşadıklarını paylaştı... En az oradaki herkes kadar duygulanmıştı. Orada duygulanan ama duygularını saklamak için ne kadar uğraşsa da gözyaşlarını tutamayan biri daha vardı: Sakine Anamız. Sibelimizin o güçlü anası... "Ağlamazdım aslında, orada onların karşısında da ağlamadım, onlar için ağlanmaz, onlar gurur duyulacak insanlar, bakmayın, şimdi duygulandım. Sibelin hastanedeki hali geldi aklıma" dedi gözyaşlarını silerken. Sonra bize Ölüm Orucuna başladıktan sonra hastanede onu ilk görüşünü anlattı. Ölüm Orucunda iken onu hastanede ziyaret ettiğini ve yanında refakatçi olarak kalışını...

Hastaneye ilk geldiğinde ilk dikkatini çeken şey, Sibel'in dal gibi kalması olmuştu. Hastanede hiç suyun olmadığını ve zindandan getirilen hasta ve yaralı tüm kadın tutsaklara su verilmediğini gördüğünde de hemen idareye başvurup onlara banyo vb için bir an önce sıcak su verilmesi için başvurduğunu anlatıyor. Oraya girer girmez Sibel'i unuttuğunu söylüyor ana. "Getirmişler çocuk-

ları, her biri bir odada yatıyor, boylu boyunca, kimisi uzanıyor, Sibel'i unuttum diğerlerine sarılıyorum, hangisi nasıl ona bakıyorum, Sibel böyle dimdik ayakta. En son Sibelle görüştim, elini tuttum. O ara ben dilekçe yazmıştım. Kızım, kendisi istemediği müddetçe müdahale edilmesin, hastaneye kaldırılmasın diye. Ertesi gün geldim, iki saat kadar sürem vardı. Sibel'i ellerimle banyo yaptırıldı. O zaman aklıma en ufak birşey gelmiyor, görüşmeler sürüyordu zaten, anlaşacaklar 96'daki gibi, kızım iyi olacak diyordum. Hiç üzgün gibi görünmüyorum ama o anlıyor. Sonra içeri getirdik Sibel'i, her birimiz bir taraftan giydirdik onu, sanki ölüme hazırlıyor gibi, kimimiz tırnağını kesiyoruz, Aysun da var, diğer siyasiler de var, herbiri bir köşede yatıyor, sanki bir ölümhaneye girmişim. Sibel'in elini tutuyorum buz gibi, Aysun'un elini tutuyorum, o sıcak. Ona 'Sibel'in eli buz gibi' dedim, 'bişey olmaz ana' dedi. Aklıma kötü şeyler geldi ama yatmıyor, bir şeyi yok, dolanıyor, iyi. 'Artık çık, görüş saatin bitti' dediler, çıktım. Akşam çamaşırlarını falan yıkadım, hazırladım, poşetledim, sabaha götüreceğim, sabah

09.00'da gittim hastaneye, kapıda beni oyaladılar, 'bugün Pazar, memur yok, görüş yok, gidin yarın gelirsiniz' diyorlar. Ben döndüm. Eve gittim, telefon geldi avukattan, 'Sibel öldü, hastaneye gelin' diyor. Soğukkanlılıkla aramam gereken yerleri aradım hemen, Sibel öyle isterdi. Hemen babası geldi, yola çıktık, baktık sokağın başında polis arabası bekliyor. Akıllan sıra, biz onların yanında olacaktık, cenazeyi onlara verecektik, yoksa yoldaşlar gelir eylem yaparmış. Biz 'cenazeyi siz vermeyiz' dedik. Babası da 'yoldaşlar da gelecek, eylem de yapacak, bugün de almıyoruz cenazeyi, bugün alırsak, biliyorum sizin ne yapacağınızı' dedi. Adamlar daha seslerini kesti" diyecek bizi o günlere götürdü. Daha sonra Sibel'in cenazesini anlattı. "Ailedekiler bilmiyorlardı, onların öncülüğünü yaptım. Sibel'i alıp hastaneden çıkarken sloganlar atmaya başladık. Zafer işaretleriyle çıkarttık. Cenaze, onun istediği gibi oldu" dedi. Bugün, gittiği her yerde, çalıştığı her yerde Sibel'i anlattığını söyledi bize. İnsanlara onun mücadelesini götürdüğünü anlattı.

Bu duygu dolu anlardan sonra Grup Emeğe Ezgi geldi. 19 Aralık Katliamına ilişkin yaptıkları kısa konuşmadan sonra bize bir müzik ziyafeti verdiler. Salonunda bulunan herkes, hala anlatılanların, konuşulanların ve izlenenlerin etkisi altındaydı. Etkinlik sona erdiğinde ortamda hala yoğun bir duygu seli ve inanç vardı. □

GAZİ MAHALLESİNDE ÇATIŞMA VE GÖZALTI

“Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”

9 Aralık 2007 tarihinde Çağlayan'da yapılmak istenen mitingün valilik tarafından yasaklanmasından sonra, miting örgütleyicileri ve katılımcıları İHD'de bir basın açıklaması yaparak bu durumu protesto ettiler. Kürdistan'da yapılan bütün mitinglere saldıran faşist devlet, İstanbul'da yapılmak istenen mitingi ise yasaklayarak, bu mitingün burjuvazi üzerindeki etkisini göstermiş oldu. Burjuvazi, Kürt halkına karşı ne kadar saldırsa saldırsın, Kürt halkını mücadeleden geri düşüremeyeceğini en iyi bu son “yasaklama”ya karşı gösterilen tavır ortaya koydu. Yıllarca mücadele içerisinde çelikleşmiş ve politikleşmiş olan Kürt halkı, sürecin de sertleşmesi ile serhıldanlara yöneleceğini 9 Aralık günü çeşitli mahallelerde olan olaylarla ve Kürdistan'daki tavır ile göstermiş oluyor. Ne oldu 9 Aralık günü? Mitingün yasaklandığı 2 gün öncesinden söylenmiş olmasına rağmen, Kürt halkı ve diğer devrimci güçler bir araya gelmiş ve semtlerde neler yapabileceklerini gösterdiler. Fakat faşist devlet ve polisi bir çok yerde yoğun önlemler alarak, Kürt halkını ve devrimci güçleri tanıdığını da göstermişti. Öğlen saatlerine doğru tüm televizyonlar Okmeydanı'nda ve Bağcılar'da çatışma haberlerini vermeye başladı. Yine öğlen saatlerine doğru ise Sarıgazi'de toplanma yerine giden kitleye jandarma saldırdı. Sabah eylem olan yerlerden biri de Gazi mahallesi idi. Sabahın erken saatlerinden itibaren DTP'nin bulunduğu so-

kağın girişini ve çıkışını panzer ve çevik kuvvetle tutan faşist devlet, hazırlığını yapmıştı. Yine 4-5 akrep birlikte ara sokakları gezerek halka korku salmaya çalışıyordu. Panzer ve polisi görünce bizler de sabah Kürt halkının toplandığı yere geldik ve bir süre bekledikten sonra Heykel Parkına doğru yola çıktık. Heykel Parkı'nda tüm kurumlar bir araya geldi. Bu arada Akrepler parkın etrafında devamlı dolaşıyorlardı. Sonrasında ise panzerler ve çevik kuvvet Heykel Parkın etrafına toplandı, havadan helikopterle kitleyi gözetliyorlardı. Orada hareket-siz beklenilmesi devrimciler ve Kürt halkı için olumsuz bir durum yarattı. Çünkü bu sırada Heykel Parkına çıkan bazı mahalle araları da tutulmuştu. Bu sırada bir araya gelen siyasi yapı temsilcileri, oluşan durumdan dolayı eylemi akşam saatlerinde yapmaya karar verdiler. “Kürt Halkı Yalnız Değildir” sloganları eşliğinde herkes akşam buluşmak üzere dağıldı.

Leninistler olarak hemen semtlerdeki yoldaşlarımıza ulaşarak güçlerimizi bir yerde topladık. Semtlerden gelen yoldaşlarımızla birlikte eylemdeki yerimizi aldık,

ancak yurtseverler birlikte hareket etmekten çok kendi inisiyatiflerini kullandılar. Eylem birliğine uygun davranmadılar. Bunun üzerine biz leninistler olarak, bir çatışma anına kadar onlarla birlikte hareket etme kararı aldık.

Akşam saatleri yaklaşırken panzerler sürekli caddede geziyorlardı. Akşam 17:00 civarında kitle Heykel Parkın etrafında toplanmaya başladı. 17:30 civarında ise sloganlarla yürümeye başladı. Kitle Dört Yol'a geldiğinde ise yol molotoflarla kesildi. Daha sonrasında ise karokala doğru yüründü. Cemevinin oraya gelindiğinde ise panzerler gözükte ve çatışma başladı. Eyleme bu aşamada Leninistler olarak yeniden katıldık, panzerler gözükmeye başladığı sırada “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist” sloganını atmaya başladık. İlk panzere atılan molotoflarla panzer alev aldı. Sonrasında çevik kuvvet gelerek kitleye gaz bombası attı ve kimi yerlerde kurşun sıkarak kitleye saldırdı. Ara sokaklara çekilen kitle burada da Akreplerle karşılaştı. Daha sonrasında ise kitlenin dağılmasıyla eylem sona erdi. Toplam 9 kişinin gözaltına alındığı eylemde 4 kişi tutuklanmış ve iki kişi içinde ek süre istenmiştir.

Bu eylemler bir kez daha gösteriyor ki Kürt halkı özgürlüğünü yalnızca savaşıarak kazanabilir.

**İstanbul'dan
Leninistler**

ANKARA'DA POLİS BİR DEVRİMCİYİ KATLETTİ

Çıkarılan yasalarla yeni yetkilerle donatılan Polisin infazları devam ediyor. Ferhat Gerçek'in yaralanıp, Festus Okey, Baran Tursun'un katledilmesinin ardından bu defa da Ankara'da Kevser Mızrak kaldığı eve baskın yapan polisler tarafından infaz edildi.

Polis, 10 Aralık günü Ankara'da, "hücre evi" iddiasıyla düzenlediği operasyonda, Kevser Mızrak'ı katletti. Ankara Emniyet Müdürlüğü, Kevser Mızrak'ın öldürüldüğü evden birkaç saat önce çıkışında yakalanan Sezgin Çelik ve Kevser Mızrak hakkında "canlı bomba oldukları" ve "eylem düzenleyecekleri" konusunda ihbar aldıklarını açıkladı. Aldıkları "ihbar"ı değerlendiren emniyet müdürlüğü, gaz bombaları atarak başladıkları "operasyon"da bir devrimciyi katlettiler.

DHKP-C davasından yargılanıp Uşak Zindanında tutsak edilen Kevser Mızrak, girdiği Ölüm Orucu Eylemi sonrası sağlık durumunun bozulması üzerine tahliye edilmişti. Sezgin Çelik'le birlikte kaldıkları evde takip edilen Kevser Mızrak, Sezgin Çelik'in evden çıkmasının ardından operasyon düzenlenerek katledildi.

Olayı çatışma olarak yansıtan, polis, operasyonu Naime Kara ve Zeynep Yayla'nın da gözaltına alınmasıyla genişletti. Halkın Hukuk Bürosu'nun yaptığı açıklamaya göre de, olay yeri incelemesinin yapılmaması, avukatların dosyaları görmesinin engellenmesi, avukatların gözaltındaki müvekkilleriyle görüşmelerinin engellenmesi gibi uygulamalar da, Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün bu olayın bir infaz olduğunun

üstünü örtme çabaları olarak değerlendiriliyor.

Devletin bu katliamları, infazları yeni değil. Bu topraklarda yaşayanlar, nice katliam gördü. Halklarımız yaşadığı bu büyük acıları unutmayacak. Kanlarımızla sulanan bu topraklarda elbet bir gün özgür günler de görülecek.

**Kevser Mızrak Ölümsüzdür!
Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!**

KEVSER MIZRAK ÖLÜMSÜZDÜR

İktidarını ancak döktüğü kanla ayakta tutabilen faşist devlet, bir devrimciyi daha katletti. Kevser Mızrak, Ankara'da kaldığı evi basan katiller sürüsü tarafından infaz edildi. Bir devrimci olan ve bu yüzden devletin hedefi haline gelen Kevser Mızrak için, 14 Aralık günü, Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Galatasaray Lisesi önünde Kevser Mızrak'ı anmak ve devletin bu katliamını protesto etmek için "İnfazlara Son" ve "Devrimciler Ölür Devrimler Sürer" pankartları açarak toplandı. Sık sık "Kevser Mızrak Ölümsüzdür", "İnfazlara Son", "Devrimciler Ölür Devrimler Sürer" sloganları atan HÖC'lülere destek için Halkevleri, Devrimci Hareket, EHP ve HKM de oradaydı.

Polisin Kevser Mızrak'ı bilerek ve planlayarak katlettiğini ve bu katliamın televizyonlardan kitlelere izletirildiğini söyleyen HÖC, devletin Kevser Mızrak'ın "Canlı bomba olduğu" ve "eylem yapacağı" söylemleriyle katliama meşru zemin yaratmaya çalıştığını belirtti.

HÖC yaptığı açıklamada, "Kevser Mızrak'ın katledilmesi, son dönemde artan şovenist saldırılardan, linç kampanyalarından, faşist saldırılardan, emniyet

güçlerinin sokak infazlarından, işkencelerinden, baskılarından farksız değildir. Evet, bu bir katliamdır. İstenilseydi evden çıkması beklenir, sağ yakalanabilirdi. Ancak amaç sağ yakalamak değil, katletmektir. Amaç, halka gözdağı vererek düzenlerinin devamını sağlamaktır. Amaç, sömürü düzenlerine kimsenin karşı gelmemesidir. Amaç, yarattıkları işsizler, açlar ordusunun görülmemesidir. (...) Bu ülkede devrimciler ve haklar ve özgürlükler mücadelesi verenler vardır. Kevser Mızrak'ı katledenleri er geç halka hesap verecektir" dedi. Basın açıklaması atılan sloganlarla sona erdi.

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

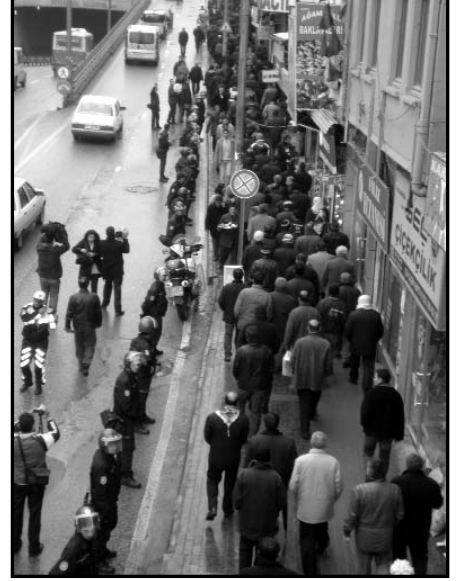

ANTEP TÜMTİS İŞÇİLERİNE POLİS SALDIRISI VE GÖZALTI

Kör gözlerle göstermek ve sağır kulaklara duyurmak amacıyla Antep otobüs işçilerinin eylemlilikleri artık yeni bir sürece girdi. 07.12.2007 günü işçilerin eylemlilikleri polis saldırısıyla ve gözaltılarla engellenmeye çalışıldı. Saldırı sonucu 31 işçi gözaltına alındı.

İşten çıkarılarak 5 aydır işsiz bırakılan 252 işçi her gün olduğu gibi bugün de şehir merkezinde bulunan Demokrasi Meydanı'nda toplandılar. İşçiler önce Demokrasi Meydanı'nda kurulan Suriye-Halep El Sanatları Çadırının açılışına katılacak olan Büyükşehir Belediye Başkanı Asım Güzelbey'i protesto edip oradan da belediyenin önüne geçecek ve eylemlerini orada sürdürecektir. Fakat işçiler saat 11.00 sularında çevik kuvvet polislerinin ablukasıyla karşılaştılar. İşçilerin dağılması gerektiğini ve yapılanın yasadışı olduğunu belirten "emniyet" yetkilileri işçilerin kararlılığı karşısında TÜMTİS Örgütlenme Sekreteri Muharrem Yıldırım'ı gözaltına almak istedi. İşçiler bu gözaltı girişimini "Alacaksınız hepimizi alın" diyerek cevapladılar. Bunun üzerine çevik kuvvet polisleri işçileri zorla gözaltına almaya başladı. İşçiler bu saldırıya "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganıyla karşılık verdiler. Bunun üzerine işçilerinde sendika yöneticilerinin de bulunduğu 31 kişi zorla gözaltına alındı. 31 kişiyi gözaltına alan polis daha sonra işçileri tehdit ederek buldukları yerden uzaklaştırdı. Bir süre sonra işçiler Balıklı Parkı'na gittiler. Daha sonra işçiler 3'erli 5'erli gruplar halinde belediyenin önüne gitmek için harekete geçtiler. Belediye önünde toplanan işçiler, kısa bir süre sonra polis tarafından burada toplanmanın yasal olmadığı uyarısıyla dağıtılmak istedi. İşçilerin "biz bugüne kadar burada duruyorduk da sorun çıkmıyordu şimdi mi yasak oldu" demelerine karşılık kolluk güçleri işçileri belediyenin önünden uzaklaştırmak istedi. Bunun üzerine işçiler belediyenin önünden karşı kaldırıma geçerek bekleyişlerini orada sürdürdüler. Polis bunun üzerine işçileri burada da yine ablukaya aldı. Ve burada da beklemelerine izin verilmedi. İşçilerin direnmesine rağmen izin verilmeyince işçiler sermayenin uşaklarıyla uzun bir tartışmaya girdiler. Bunun üzerine işçiler kısa bir süreliğine toparlanmak için 100. yıl parkına yürüdüler. Çevik kuvvetin eşlik ettiği yürüyüş sırasında "Bas-

kılar Bizi Yıldırılmaz" sloganı atıldı. Burada da işçilerin etrafı ablukaya alındı. Bir süre sonra işçiler yeniden belediye önüne yürüme kararı aldılar. Ve yeniden belediye önünde toplanan işçilere yine polis, burada toplanmanın ve slogan atmanın yasak olduğunu ve zorla müdahale edileceğini duyurdu. İşçiler yaptıklarının yasadışı olmadığını ve basın gelene kadar bir yere gitmeyeceklerini ve 13.45'te basın açıklaması yaptıktan sonra dağılacaklarını duyurdu. Polis yeniden işçileri tehdit etmeye başladı. Fakat bütün baskılara rağmen saat 13.45'te basının gelmesiyle yapılan basın açıklamasında işçi temsilcisi ve Eğitim-Sen Başkanı Mehmet Bozgeyik birer konuşma yaparak, "gözaltına alınan arkadaşlarımızın ne ile suçlandıklarını bilmediklerini, şu anda yasadışı hiçbir şey yapmadıklarını, yasal olarak belediye önünde haklarını aradıkları ve sonuna kadar direneceklerini" söyleyerek, gözaltına alınan arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istediklerini vurguladılar. Açıklama sırasında atılan "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganlarının ardından DİK'li işçilerin attığı "TÜMTİS İşçisi Yalnız Değildir" sloganı hep bir ağızdan atıldı. Daha sonra gözaltına alınan arkadaşlarımızın 15.00 da adliyeye getirileceklerini söyleyerek burada beklemenin yararsız olduğu ve 15.00 da adliye önünde toplanılacağı açıklaması yapıldı. Bunun ardından toplu bir halde işçiler sendikaya yürüdüler. 13.00 da yapılan açıklama ile gözaltına alınanların emniyet müdürlüğünde ifadeleri alınıp bırakılacakları duyuruldu. İşçiler sendikada kalarak arkadaşlarımızın serbest bırakılarak gelmelerini beklemeye koyuldu. Akşam saat 17.00'a doğru sendika yöneticileri ve işçiler emniyetten serbest bırakılmaya başladı. Serbest bırakılan işçilerin sendikaya gelmesiyle sendika binasında büyük bir coşku yaşandı. Her gelen alkışlarla karşılandı. Saat 17.00 civarında da sendika binasında toplanan bütün işçilere konuşma yapan Muharrem Yıldırım "arkadaşlar, bu gözaltılar çok doğaç bir şey. Mücadelede bu tarz saldırılara hazır olmak gerekir. Sizler bugün her şeyi yapabileceğinizi gösterdiniz, hiçbir saldırının, gözaltıların sizleri yıldırılmayacağını gösterdiniz. Gençlik gruplarına veya başka gruplara daha farklı davranabiliyorlar. Ama bizler bunlara da şimdiden hazır olmalıyız. Bizler ekmeğimize onurumuza ne

pahasına olursa olsun sahip çıkmaya devam edeceğiz" diyerek, yarın yine saat 10.00da belediye önünde, yeni bir eylemde buluşulacağını belirtti. Ve ardından işçiler yarıncı eylemde buluşmak üzere sendikadan ayrıldılar.

Otobüs işçileri bu zamana kadarki eylemlilik sürecinde sürekli pratikten öğrenerek yollarına devam ettiler. Dostu düşmanı birbirinden ayırabilmeyi, sermayeye asla güvenilemeyeceğini, işçilerin mücadelesini sonuna kadar ancak devrimcilerin destekleyeceklerini, sınıf düşmanlarının kimler olduğunu ve bunların nasıl çanak yalayıcısı olduklarını, yeri geldiğinde ekmeği, onuru, namusu için meydanlara çıkan işçilere nasıl da saldırdıklarını çok iyi gördüler ve öğrendiler. Otobüs işçileri artık çok daha ciddi bir süreçle karşı karşıya. Bu süreçte zafer ancak sonuna kadar bir kararlılık, örgütlenme ve bütün işçileri kapsayacak bir mücadele birliği ile elde edilecektir.

Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!

Bütün İktidar Emeğin Olacak!

**Y.E. Mücadele Birliği/
Antep**

ANTEP AYIŞIĞI SANAT MERKEZİNDE 19 ARALIK ETKİNLİĞİ

19 Aralık 2000 tarihinde 20 ayrı zindanda aynı anda devrimci tutsaklara karşı gerçekleştirilen katliam, Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir kez daha emekçilere hatırlatıldı.

16 Aralık Pazar günü gerçekleştirilen etkinlik katliam gününde ve aynı dönemden yakın zamana kadar süren tarihi ölüm orucu eyleminde ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı. Ayışığı sinema atölyesi tarafından hazırlanan, katliam gününün anlatıldığı sinevizyon gösterisi ile devrimci tutsakların örgütlü tavırları karşısında güçsüz kalan sermaye sınıfının bu örgütlülüğü dağıtmak amacıyla gündeme getirdiği F tipi zindanlar ve tutsakları bu zindanlara kapatmak için giriştiği vahşet gözler önüne serildi.

Sinevizyon gösteriminin ardından, zindanların tarihsel olarak işlevi, sermaye sınıfına nasıl hizmet ettiği ve bu katliama gelinceye kadar yaşanan süreçlerin anlatıldığı konuşmalar yapıldı. İşçi emeklisi İmam Özharat yaptığı konuşmada köleci toplum sisteminden bu yana hep aynı katliamların yaşandığını, sınıfsız bir toplum kurulana kadar egemen sınıfların aynı şeyleri yapmaya devam edeceklerini bunun önüne geçmenin tek yolunun ise emekçiler olarak birlikte, örgütlü hareket etmek ve iktidarı ele geçirmek olduğunu söyledi. Sonrasında Devrimci İşçi Komiteleri adına söz alan Yılmaz Ekşi ise konuşmasında ar-

tık yönetenlerin eskisi gibi yönetemediğine, yönetilenlerin ise eskisi gibi yönetilmek istemediğine değinerek günümüzde kapitalizmin hem ekonomik hem de politik bir kriz içerisinde olduğunu, bunun tek çözümünün ise sosyalist sistem olduğunu anlattı. Ekşi, 19 Aralık'taki katliamın bunu engellemek amacıyla yapıldığını ve emekçilerin yapması gerekenin birlikte, örgütlü biçimde hareket ederek iktidarı ve üretim araçlarını ele geçirmeyi hedeflemek olduğunu anlattı.

Etkinliğe gönderdiği mesajla katılan Genç Emekçiler Birliği ise mesajında 20 ayrı zindanda aynı anda gerçekleştirilen 19 Aralık katliamının sermaye sınıfına devrim savaşçıları teslim alamayacaklarını bir kez daha gösterdiğini, 28'i ölümsüzleşen, yüzlerce yaralanan komünist tutsakların F tipi zindanlarda dahi kolektif yaşam tarzını sürdürdüklerini belirtti. Mesaj şöyle son buldu: *"İşçi sınıfının öncüleri üzerlerine düşeni yaptılar. Şimdi sınıf olarak sıra bizim. Bizler öncülerimize sahip çıkmalıyız. İşçi sınıfı olarak örgütlenmeli ve burjuvaziye karşı savaşmalıyız. Öncüleri özgür olmayan bir sınıf asla özgür olamaz."*

Ekin şiir atölyesi, hazırladığı gösteri ile hem zindanların hem de ezilen halkların sesini katılımcılara taşıdı. 19 Aralık günü yaşananların, birlikte mücadelelenin ve yoldaşlığın anlatıldığı şiirlerle izleyenlere katliam gününde yaşananları anlattılar.

Son olarak sahneye gelen Grup Denize Ezgi kendi bestelerinden ve geçmişten gelen melodilerle sistemin yozlaştırma ve unutturma çabalarına karşın burada olduklarını ve sermaye sınıfının tarihin üstünü örtme, çarpıtma çabalarını boşa çıkaracaklarını bir kez daha gösterdiler. Faşizme karşı omuz omuza süren savaşımın yine omuz omuza çekilen halaylara da yansıdığı 19 Aralık katliamının anıldığı etkinlik halaylarla son buldu. □

ÖZGÜRLÜK V KÜRT VE TÜRK HALKLARININ M

Uzun yıllar önce, Türkiye’de kapitalist gelişmenin bugünkü düzeyinin çok altında olduğu, burjuvazinin elindeki servet birikiminin bugünle kıyaslandığında deveye kulak sayılacağı 60’lı yıllarda, burjuva yaşamın ihtişamına örnek olarak, örneğin Koç’ların, Sabancı’ların öğle yemeklerini Paris’te, akşam yemeklerini bir başka Avrupa kentinde yedikleri anlatılırdı. Kapitalist gelişmenin her aşaması aynı zamanda toplumun hayal ufkunu da kendisiyle az-çok sınırlar. O zamanlar burjuvalarla ilgili anlatılanlar erişilmez şeyler olarak görülürdü. Ama böylesi anlatımlar, aynı zamanda, yoksul halk arasında burjuva sınıfa karşı düşmanlığın dışa vurum biçimlerinden biriydi.

Peki, şimdilerde Kürt halkı arasında, özellikle de G. Kürdistan’da burjuva yaşamın ihtişamını anlatmak için acaba neler anlatılıyor, ne örnekler veriliyor? Barzani’nin ufak bir “diş ağrısı” için Viyanalara kadar uçuşması, derin bir yoksulluk içindeki Güney halkı arasında ne gibi rivayet ve anlatımlara konu oluyor? Şimdilik bunu bilmiyoruz, ama bildiğimiz, doğruluğundan hiç şüphe duymadığımız bir gerçek var ki, o da Barzaniğillerin katıksız bir burjuva olduklarıdır. Barzaniğiller bir semboldür; bütün Kürdistan’da yoksul, emekçi Kürt halkından uzlaşmaz sınıf çıkarlarıyla ayrılmış, bu halkın üzerinde yer alan, ona dayanarak emperyalist sermaye ile ilişki içinde palazlanmak isteyen burjuva sınıfın sembolü. Talabaniğilleri, burjuva sınıfa sonradan dahil olmuş bu sonradan görmeleri de bu semboller arasında saymadan geçmek olmaz. Ortadoğu’nun bu iki figürü, burjuvazinin bir halkın özgürlük savaşını kendi sınıf çıkarlarının dayanağı haline nasıl dönüştüreceğinin tipik örneğini teşkil ediyorlar.

Kürt halkı arasında, genel olarak Kürt burjuvazisinin, özel olarak G. Kürdistan burjuvazisinin durumuna, sınıf çıkarlarına, ulusal karakterine, politikalarına vb. ilişkin büyük bir yanılsamanın varlığından şüphe yok. Bu yanılsamanın bir kaynağı ulusal bilincin, ulusal uyanışın nispeten “yeni” olması ise, diğer bir kaynağı Kürt sosyal reformistlerin, küçük burjuva politikacıların, onlarla birlikte hareket eden Türkiye sosyal reformistlerinin Kürt halkı üzerindeki politik, ideolojik etkileridir. Burjuvaları, salt ulusal kökenlerinden dolayı, Kürt halkına, “ulusal önder” ya da “ulusal müttefik” olarak göstermek bu adamların işidir. Burjuvaziyle bağlarını korumaya her zaman önem vermiş bu adamların varlık sebebi de emekçi sınıfların, ezilen halkların çıkarlarını burjuvazinin çıkarlarına tabi kılmak; burjuva sınıfın emekçi sınıflar üzerindeki egemenliğini tehdit eden çe-

lişki ve mücadeleleri yumuşatmak; burjuvaları ezilen halklara olduklarından farklı göstermek değil miydi?

Barzani ve Talabaniğiller, Kürt halkının özgürlük savaşına, UKH’ne karşı ilhakçı devletin yanında ilk defa mı yer alıyorlardı. Bir avuç dolarlık burjuva çıkarları için silahlarını ilk defa mı UKH’ne karşı çeviriyor ve gerilla kanı döküyorlardı? UKH’nin tasfiyesi için faşist devlet ile birlikte ilk defa mı sinsi planlar hazırlıyorlar? Gerçeği herkes biliyor. Yeri geldikçe ve çıkarları onu gerektirdikçe Barzani-Talabaniğiller TC’ye ne gerilla mücadelesi ve Kürt halkının özgürlük savaşının tasfiyesi için ne kadar yardım ettiklerini, destek olduklarını, olanak sağladıklarını, halen de sağlamakta olduklarını açıkça beyan ediyorlar.

Aşlında, bu adamlar kendi sınıf çıkarları açısından düşünüldüğünde, tutarlı davranıyorlar. Peki ya daha bir-iki ay öncesine kadar Kürt halkına bu adamları “ulusal önder” diye tanıtıp sevdirmeye çalışanlar? Onlar, bu adamların UKH’nin tasfiyesinde aktif rol aldıkları ortaya çıktıktan sonra ne diyorlar; Kürt halkına nasıl bir açıklamada bulunuyorlar? UKH’ni tasfiye planının Türkiye-ABD-KDP-YNK tarafından hazırlanıp uygulamaya sokulduğu artık sır olmaktan çıkmış durumda. Ama dün KDP ve YNK’yi müttefik, bu örgütlerin liderlerini “ulusal önder” diye Kürt halkına yutturmaya çalışanlar süt dökmüş kedi gibi, seslerini çıkarmadan bir köşeye kıvrılmış, fırtınanın geçip, ortalığın dinmesini bekliyorlar. Burjuvaların ezilen halk nezdindeki itibarlarını tamir etmek için... Kürt halkına gelince.. Özgürlüğü için büyük acılara katlanan bu halk sağlam karaktere sahiptir. Şimdi durumu anlamaya çalışan bu yiğit halk ne kendisini aldatanları ne de Barzani-Talabaniğillerin yaptıklarını asla unutmayacaktır.

Gerçekte, soruna bilimsel yaklaşıldığında, Kürt burjuvaların “kendi” halklarının özgürlük savaşı karşısında emperyalizm ve ilhakçı devletin yanında yer almalarında şaşılacak bir durum yoktur. Böyle bir saflaşma eşyanın tabiatına uygun olmalıdır. Kürt burjuvazisinin “kendi” halkının özgürlük savaşı yerine emperyalizm ve ilhakçı devletin yanında yer almasına şaşırarlara şunu hatırlatmak gerekiyor: Ulusal sorunun burjuvazinin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşları biçimindeki o eski çözümü tarihe karışalı çok oldu. 20. yüzyılın başından itibaren ulusal kurtuluş savaşları zamanla değişime uğradı ve sonunda burjuvazinin önderlik ettiği mücadeleler olmaktan çıktı. Buna yol açan kapitalist gelişmenin kendisinden başkası değildi. Kapitalizmin emperyalist gelişme aşamasında, mali ser-

E SOSYALİZM ÜCADELE BİRLİĞİYLE GELECEK

maye ile işbirliğine girmek dışında burjuvazi için bir gelişme yolu yoktur. Sadece G. Kürdistan burjuvazisi değil, ama K. Kürdistan burjuvazisi de günümüzün bu gerçeğine uygun davranıyor.

Sömürgecilik sisteminin tasfiye edilmesi "ulusal" sınırlarla sınırlanmış kurtuluş savaşlarının sonunu getirdi. Kapitalizm, gelişme gösterdiği her toplumdaki sonuçlarını da yarattı ve toplumdaki sınıf çelişkilerini açığa çıkardı, olgunlaştırdı ve sonuçta sınıf mücadelesinin yolunu açtı. Gelişmenin bu aşamasında proletarya ve diğer emekçi sınıflar kendilerini sadece emperyalizme, ezen ulus burjuvazisine karşı değil ama "kendi" burjuvazisine karşı da bir mücadele içinde buldular. Proletarya, diğer emekçi sınıfları da yanına alarak "ulusal" mücadelenin başına geçti. Bu durumda, ulusal mücadele, hem ulusal hem de sınıfsal bir karakter kazanmaya başladı. Ezilen ulusun burjuvazisi emperyalizme ve ezen ulusun burjuvazisine yaklaşırken, ulusal mücadele de anti-kapitalist temelde devrimci demokratik bir karakter kazanmaya ve sosyalizme yaklaşmaya başlamıştır. Şüphesiz ezilen ulus burjuvazisi emperyalizm ve ezen ulus burjuvazisiyle ilişkilerinde konumunu güçlendirmek için zaman zaman ulusun geri kalanının desteğini arkasına almaya çalışmış ve bu amaçla ulusal kurtuluş mücadelesinin bayrağını proletaryanın elinden almak için uğraşmıştır. Ama dediğimiz gibi bu çaba, emperyalizm ve ezen ulus burjuvazisiyle pazarlıkta elini güçlendirme amaçlıdır ve onunla sınırlıdır. Bu amaç ve sınırlara ulaşıldığında burjuva sınıf "kendi" halkının özgürlük savaşına sırtını çevirmekte sakınca değil, çıkarlarını görür. O zaman da çıkarlarının gereğini yerine getirir.

Barzani ve Talabanigillerin UKH'nin tasfiyesi planına ortak olmalarına öfke yağdırmak bir işe yaramaz ama öfke sahiplerinin günümüzün sınıf ilişkilerini ve emperyalist-kapitalist gelişmenin ulusal kurtuluş savaşları üzerinde yarattığı değişimi anlamadıklarını gösterir. UKH'nin kendisine karşı, defalarca ezen ulus devletiyle birlikte savaşmış burjuvalardan hala "ulusal" değerlere sahip çıkma beklentisi içinde olması; hala "ulusal birlik" yönünde bir politika umması ancak böyle açıklanabilir. Fakat gerçekler inatçıdır, gerçekler devrimcidir. Somut ve bilimsel gerçeklikle uyuşmayan niyet sahiplerinin hayal kırıklığına uğramaları kaçınılmaz. UKH'nin G. Kürdistan alanında ABD ve Türkiye ile birlikte hareket eden Barzani ve Talabanilere yağdırılan öfke bu hayal kırıklığının ifadesidir. Sezar'ın hak-

kını Sezar'a vermek gerekirse ve burada bir "kabahat" aranacaksa bu "kabahat" kendi sınıf çıkarlarına uygun davranan Barzani-Talabani ikilisine değil, onlara hakketmedikleri güven ve misyon yükleyenlere; tarihten ve olaylardan ders almasını bilmeyenlere; Kürt halkını bu konuda doğru şekilde aydınlatmayanlara aittir.

Ama her kötülükte bir iyilik vardır derler. Kürt burjuvazisinin hem G. Kürdistan'da hem de K. Kürdistan'da emperyalizm ve ezen ulus burjuvazisinin yanında yer alması; gerillanın tasfiyesi planında aktif rol oynamaya soyunması Kürt halkının gözünü açacaktır. Bugün, UKH'nin tasfiyesi ve bir halkın özgürlük savaşının kanla bastırılması çabalarında gördüğümüz şey burjuvaların kardeşleşmesidir. Gerçekte uzun yıllardır var olan ama kitleleri aldatmak için bin bir yöntemle gizlenen bu kardeşleşme devrimin, özgürlük savaşının baskısı ve gücüyle açığa çıkmıştır. Özgürlük savaşı ve devrim karşısında tüm uluslardan burjuvaların bu kardeşleşmesini artık hiç kimse ne inkar edebilir ne de gizleyebilir. Bütün örtüler yırtılmış, emekçi sınıfların, Kürt halkının kafasındaki bütün yanılsamalar yıkılmıştır.

Karşı devrim güçlerinin devrime ve bir halkın özgürlük savaşına karşı bu kardeşleşmesine karşılık Kürt halkı da yalnız değildir. Kürt halkıyla birlikte emperyalizme, ezen ulus burjuvazisine, kapitalizme karşı zafere kadar savaşacak güçler vardır. Ama bu güçler, sosyal reformistlerin ve küçük burjuva politikacıların iddia ettikleri ya da yutturmaya çalıştıkları gibi ezilen ulus burjuvazisi değil, ezen ulusun proletaryası ve emekçi halklarıdır. Böyle bir ittifakın maddi koşulları hem var hem de zaten yaşam baskısı ve sömürden kurtuluş için mücadele eden güçleri böyle bir ittifaka zorluyor.

Kürt halkı, mücadelesini salt "ulusal" sınırlarla ve sadece Türk burjuvazisine karşı sınırlayamaz. Çünkü özgürlüğünün önündeki tek engel bu değildir. Bununla birlikte, emperyalizm ve Kürt burjuvazisinin de özgürlüğün önündeki engeller oldukları son gelişmelerle birlikte bir kez daha görülmüştür. Dolayısıyla, mücadele nesnel olarak ulusal karakterin yanı sıra emperyalizme ve burjuvaziye karşı sınıfsal bir içerik te kazanmış bulunuyor. Özgürlük ve sosyalizm: Kürt halkının gerçek kurtuluş yolu buradan geçiyor. Ortak hedef ve amaçlar Türkiye proletaryası ve emekçi halklarını Kürt halkıyla bu yolda birleştiriyor. Bu bakımdan iki ülke halklarının; Kürt-Türk halklarının mücadele birliği şimdi her zamankinden fazla hem mümkün hem de gereklidir. □

“EMEKÇİ KADINLAR DEVİRİMLE ÖZGÜRLEŞİR!”

Özgürlük zorbalıklardan, zorlamalardan uzak olan, insanların kendi gelişimlerini kendi istek ve yetenekleri doğrultusunda sağlamalarıdır. Yani hayvanca bir yaşam yerine insanca bir yaşamın olmasıdır.

Emekçi kadınlarımız, ilkel komünal (anaerik) dönemin son bulmasıyla özgürlüklerini yitirmişlerdir. Üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı üretim tarzıyla birlikte oluşan sınıflı toplumlar, kadının köleliğinin başlangıcıdır. Özel mülkiyet, beraberinde ataerik toplum yapısını da getirmiştir. Yani erkek egemenliğine dayalı, soy takibinin erkekten yapıldığı dönemdir. Kadının görevi yemek pişirmek, çocuk doğurmak ve erkeğin cinsel güdülerini doyurmakla sınırlı kalmıştır. Özel mülkiyete dayalı alt yapının oluşturduğu üst yapılar da kadının ikinciliğini tasdiklemiştir. Bunlardan en etkili olanı din, kadınlara erkeğe itaati emretmiş ve kadınların ezilmesini yaradılışa bağlayarak, bu köleliğin sorgulanmaması gerektiğini belirtmiştir. Ezilmesini sorgulamaya kalkan birçok kadın, cadı ilan edilip yakılmıştır, öldürülmüştür. Üst yapılardan bir diğeri ise hukuktur. Oluşturulan yasalar erkek yanlısı, erkeği koruyan yasalar olmuştur. Boşanma davasında eğer kadın boşanmak istediği halde erkek istemiyorsa evliliğin devamı yönünde karar verilmiştir. Kadınlar erkeklerin soyadını almıştır ve hala almaktadır. Ayrıca kanunlarda kadın çalışmak için kocasından izin almalıdır, eğer kocası izin vermezse, çalışamaz. Sınıflı toplumların hangisini incellerseniz inceleyin ataerkilliği tasdikleyen üst yapılar bulabilirsiniz.

Özel mülkiyete dayalı sınıflı toplumlarda üretim araçlarının mülkiyeti; genelde erkeklere aittir. Kadın hep erkeğin yardımcı konumundadır. Yani kadın emeği hiçe sayılır. Sınıflı toplumlarda kadın, cinse dayalı ezilmesinin yanı sıra, sınıfsal ezilmeyle de maruz kalır. Eğer ezilen sınıfa aitse ezen sınıf tarafından, kocası-babası gibi

sömürülür, ezilir. Yani ezilen sınıfın kadını hem ezen sınıf tarafından, hem de kendi sınıfının erkekleri tarafından çifte sömürüye maruz kalır.

Özel mülkiyete dayalı sınıflı toplumları ortadan kaldırmak amacıyla, özellikle sanayi devriminden önce ve sanayi devriminin başlangıcında oluşmuş örgütler, emekçi kadın sorununu önemsememe yanlılığına düşmüşlerdir. Emekçi kadınların ezilmesinin temelinde özel mülkiyete dayalı üretim tarzının olduğunu kavrayamamışlardır. Ama Marx'ın, Engels'in temelini attığı Clara Zetkin'in, Aleksandra Kollantai'nin, Lenin'in geliştirdiği araştırmalar göstermiştir ki, emekçi kadınların çifte sömürsü sorunu da özel mülkiyete dayalı sistemlerdir. Ve böylece devrimci-ilerici örgütlerde kadın üyeler artırılmış, emekçi kadınlar dinlenilmeye, deneyimlerinden yararlanılmaya başlanmıştır. Örgütler içinde ayrı emekçi kadın kolları oluşturulmuştur. Bundan sonradır ki mücadelenin eksik yanı doldurulmuştur.

Sanayi devrimiyle birlikte değişen ve gelişen üretim tarzı, emekçi kadınlara kısmi de olsa özgürlükler sağlamıştır. Kapitalizmin iş bölümüne dayalı üretim tarzı emekçi kadınları iş hayatına çekmiştir. Emekçi kadınlar ilk defa bu kadar toplumsal üretim hayatına katılmaya başlamışlardır. Ama esareti devam ettirmektedir. Emekçi kadın toplumsal üretici olsa da en azından kendi gibi üreten erkekle eşit konumda olamadı. Özel mülkiyete dayalı kapitalist sistem buna izin vermedi. Emekçi kadının iş gücü erkekle aynı işi yaptığı halde ucuz görüldü. Ayrıca bir işte çalışan emekçi kadın kocasına ya da babasına yardım eden, ek gelir sağlayan olarak görüldü. Emekçi kadını çalışma hayatına ucuz iş gücü olarak çeken kapitalist, onun üzerindeki ev ve çocuk sorumluluğunu da kaldırmadı. Erkekle aynı süre işte olan emekçi kadının eve gidince erkek gibi dinlenmeye hakkı yoktu. Yemek pişirmeliydi, çamaşır yıkamalıydı, evi temizlemeliydi vs...

Kapitalist istemeden de olsa emekçi kadınlara şunu gösterdi: Sen de

üretebilirsin, geçimini sağlayabilirsin ama bunu eşit ve de özgürce yapabileceğine bu düzende sahip olamazsın. Bu sayede emekçi kadın eşit ve özgür bir yaşam arayışlarına girişti. Kapitalist düzenin yerine nasıl bir düzenin olması ve de nasıl yaratılması gerektiğini araştıran, mücadele eden birçok kadın yoldaşının yanında mücadeleye atıldı.

Devrim mücadelesinin temel taşlarından olan emekçi kadınların özgürlüğü olmadan kapitalist düzen son bulmaz, yıkılmaz. Ve devrim olmadan emekçi kadınlar özgürleşemez. Emekçi kadın özgürlüğünü emekçi erkeklerle el ele verdiği mücadele sonucu kazanır. Ve emekçi kadın ezilmesinin asıl sorumlusunun erkekler olmadığını bilir. Ezilmişlikleri, yoksullukları, ayrımcılığı getiren özel mülkiyete dayalı üretim tarzıdır. Kapitalizm, emekçi kadının özgürlüğünün katilidir.

İstenilen eşit, özgür ve insanca yaşam gelecek ve o gün bütün yüzler gülecek. Erkek ve kadınlar birbirini sadece sevdikleri için birlikte olacaklar. Kadının ezildiği bir birliktelik artık olmayacak. İnsanlar kendilerine yakışan bir yaşam sürecektir. Evet, bunların hepsi olacak.

Yeter ki isteyelim, inanalım ve devrim ve iktidar mücadelesi saflarında emekçi kadın ve erkekler olarak yer alalım.

Devrim Mücadelesinin Temel Taşlarından Olan Emekçi Kadınların Özgürlüğü Olmadan Kapitalist Düzen Son Bulmaz, Yıkılmaz.

“Emekçi Kadınlar; Gündüzlerinde Sömürülmediğiniz, Gecelerinde Aç Yatmadığınız Sosyalist Bir Dünya İçin Devrim Yolunda Leninist Saflara!”

Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
AMED

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

Grevler Fransa'yı Kilitledi

Kasım ayının ortasında Fransa'da başlayan ulaşım sektöründeki işçilerin grevinin 7. gününde devlet memurları, öğretmenler, polisler, öğrenciler ve sendikalar da 24 saatlik greve gitti. Tren, metro, toplu taşıma otobüsleri, tramvay ve Paris banliyöleri arası sefer yapan trenlerdeki grevler nedeniyle ülke genelinde yüzlerce kilometrelik trafik tıkanıklıkları yaşandı. Fransa Ulusal Demiryolları Kuruluşu (SNCF) ve Paris ve bölgelerindeki kamu ulaşım araçları kurumu RATP çalışanları, hükümetin özel emeklilik reformunu protesto etmek için grevdeler

Ulaştırma sektöründeki greve paralel olarak greve başlayan memurlar, hükümetin 2008'de 22 bin 900 iş alanını ortadan kaldırmasını protesto ediyorlar. Grev yüzünden ülkede eğitim durdu, gazeteler yayınlanmadı, tv ve radyolar çalışmadı ve uçuşlar aksadı. Grev günü, Paris'te ve Fransa'nın diğer şehirlerinde onbinlerce kişi eylem yaptı. En az 15 bin kişinin sokaklara çıktığı Grenoble'da ise polislerle eylemciler arasında çatışma çıktı. 8 araç gençler tarafından tahrip edildi, 29 kişi de gözaltına alındı.

İngiltere'de 70 Bin Emekçi Grev Yaptı

İngiltere'de kamu çalışanları, ücretlerinin enflasyon artışına uygun hale getirilmesi için 6-7 Aralık günleri 48 saatlik greve çıktı. 70 bin emekçinin katıldığı greve katılım oranı, yüzde 85.

Cevizli Tekel İşçilerinden Özelleştirmeye Karşı Eylem

Hemen hemen tüm fabrikaları satılan TEKEL'in, şimdi de Cevizli'de bulunan Sigara Fabrikası için ihale açıldı. Özelleştirme İdaresi, 25 Ocak tarihine kadar Cevizli TEKEL için ihale başvurularını alacak. İhaleye başvuran dev sigara tekelleri, TEKEL'i gezmek için gelmeye başladı.

10 Aralık günü, Cevizli TEKEL'i görmek için gelen CİVEN firması yetkilileri, TEKEL işçileri tarafından "sıcak" bir şekilde karşılandı. Büyük kısmını, TEKEL'in daha önce kapatılan fabrikalarından gelen işçilerin oluşturduğu TEKEL işçileri, Genel Müdürlük önünde toplanarak içeride bulunan CİVEN yetkililerini protesto etti. "Akbabalar Siteyi Terk Edin", "TEKEL Halkındır Satılamaz", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları attılar.

İşçilerin tepkisi üzerine işletme müdürü işçilerin üzerine yürüyerek eylemi bitirmek istedi ama müdüre

tepki gösteren işçiler, evleri olan TEKEL'in satılmasına izin vermeyeceklerini belirterek eylemlerine devam ettiler. İşçilerin protestosu üzerine müdürlükten çıkamayan CİVEN yetkilileri, fabrikayı gezmeden ayrılmak zorunda kaldı.

Ziyaretçilerin fabrikadan ayrılmasının ardından bölümlerine giderek çalışan işçiler saat 12.00'de sigara bölümü yemekhanesi önünde toplandılar. Buradan özelleştirme karşıtı sloganlarla fabrika kapısına yürüyen 500 TEKEL işçisi, özelleştirmeye geçit vermeyeceklerini dile getirdiler

İtalya'da Grev

Tüm Avrupa, son yıllarda, ancak çeyrek yüzyıl önce yaşanan büyüklükte eylemleri, grevleri yeniden yaşamaya başladı. Bunun örneklerinden biri de İtalya. Son 25 yılın en büyük grevi sonucu otobüs, tren, gemi ve uçak ulaşımında büyük aksamalar meydana geldi. Alitalia hava yolları da 200 üzerinde uçuşun iptal edildiğini bildirdi. Grev nedeniyle karayollarında büyük kuyruklar oluştu. Başkent Roma'da taksi şoförlerinin de 4 gündür grevde olması nedeniyle, tam bir kaosa dönüştü.

Sendikalar, İtalyan hükümetinin 2008 yılı bütçesinde kısıtlamalara gidilerek, toplu taşımacılık sektöründe yatırım yapmamasını protesto ediyorlar. Ve bütçenin hazırlanmasında uyarılarının dikkate alınmadığını söylüyorlar. Grevleri yaygınlaştıracaklarını söyleyen sendikalar, 2008 yılı bütçenin gözden geçirilmesini istiyorlar.

Gıda ve tarım sektörü de grevden olumsuz etkilendi. Gıda ve tarım sektörünün, grev nedeniyle maruz kaldığı günlük zararın 200 milyon Euro olduğu açıklandı.

Güney Afrika'da Onbinlerce Çocuk Grevde

4 Aralık günü, Güney Afrika'da onbinlerce çocuk, çalışma koşullarının düzeltilmesi için greve çıktılar. Son yirmi yıldan bu yana yapılan çocukların yaptığı bu ilk ulusal greve katılım çok yüksek oldu. Bazı maden ocaklarında greve katılım yaklaşık yüzde 94 oranında oldu. Grev, Çocuklar Ulusal Maden Çalışanları Sendikası'nın (NUM) çağrısı üzerine gerçekleşti.

Çok düşük ücretlerle çalıştırılan çocuklar, "Bu kadar yaralıyı görmekten yorulduk ve bıktık" diyorlar ve "Toprak altında öleceğimizi hatırlatmak için buradayız" diyorlar.

Altın, platin, karbon ve elmas alanında büyük üre-

tici olan Güney Afrika'da 700 maden ocağı 2006 yılında 550 milyar rand'lık (55 milyar euro dolayında) iş yaptı ve şirketleri temsil eden Maden Ocakları Odası, Güney Afrika'da madenlerdeki ölüm oranlarının Amerika, Avustralya ve Kanada'dan yüzde 50 daha yüksek olduğunu dile getiriyor.

Sağlık Hakkı İçin Eylem

Sağlık emekçileri, Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı ile Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı'nın geri çekilmesi için, Aralık ve Ocak ayını eylemlerle doldurma kararı aldı. Sağlık emekçileri, Aralık ve Ocak ayı boyunca, sağlık hakkı için eylemler yapacak.

Hükümetin "sağlıkta dönüşüm" programını büyük bir yıkım olarak değerlendiren sağlık emekçileri, eylemleriyle "sağlık ve sosyal güvenlikte yıkımı durduralım" diyor. SES üyeleri, Meclis Sağlık ve Sosyal İşler Komisyonu'nda görüşülen Kamu Hastane Birlikleri Kanunu Tasarısı'nın geri çekilmesi için, hastanelerde toplantılar düzenleyerek, üyelerini ve halkı bilgilendirecek. 27 Aralık günü ise, SES üyelerinin bulunduğu bütün hastanelerde eylem yapılacak.

Radyoloji çalışanlarının çalışma sürelerini artıran yönetmeliği mahkeme kararıyla iptal ettiren SES, "Radyasyon vitamin değildir. Fazla çalışmaya hayır" sloganıyla çalışmalarını sürdürecektir.

Yunanistan'da Grev Hayatı Felç Etti

Yunanistan'da emeklilik yasasında öngörülen reforma karşı 12 Aralık'ta yapılan genel grev, hayatı felce uğrattı. Grev, hastaneler, bankalar, okullar, mahkemeler, toplu taşımacılık, hava yolları, tv, gazete ve kamu binalarında etkili oldu. Gece yarısından itibaren uçak seferleri yanı sıra adalara yönelik vapur seferlerinin tümü de durduruldu, hastanelerde ise sadece acil servis bölüm çalışanları işbaşı yaptı.

Toplam 2.5 milyon işçiyi temsil eden GSEE sendikası ile kamu sektörü işçi sendikası ADEDY hükümetin görüşme çağrılarını reddederek, hükümet planlarından vazgeçmedikçe grevleri sürdüreceklerini söyledi.

İşçi sendikaları, hükümetin öngördüğü reformların gerçekleşmesi durumunda emeklilik maaşlarının azalacağını, emeklilik yaşının da yükseleceğini söylüyorlar ve bugünkü grevler sonunda hükümetin tavrında ciddi bir değişiklik olmaması durumunda grevlerin önümüzdeki hafta da devam edeceğini açıkladılar.

Türk-İş Genel Kurulu

Türk-İş'in 20. Genel Kurulu, 6-9 Aralık tarihinde ya-

pıldı. Genel başkanlık ve yönetim için ise iki liste yarıştı. Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç ve Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Kumlu'nun genel başkanlığa aday olduğu genel kurulda, kıdem tazminatının kaldırılmasına karşı hükümete grev resti çekildi.

IMF politikalarına bağlılığın ülke ekonomisini krize sürüklediğinin vurgulandığı genel kurulda, 20-25 binden fazla işçinin de sendikaya üye olduğu i-

çin işten atıldığı, vb. söylenerek hükümetin ekonomi politikaları eleştirildi.

Diğer taraftan, Türk-İş yönetimine aday olan Mustafa Kumlu, AKP'ye yakınlığıyla tanınıyor ve Genel Kurul'a laiklik ve konfederasyonun bundan sonra tamamen hükümete bağlı olacağı ve sosyal hakların tamamen budanmasına kayıtsız kalacağı tartışmaları damga vurdu. Bunun karşısında Türk-İş'te "muhalif" olarak bilinen demokrat sendikalar da Salih Kılıç'ın adaylığını desteklediler.

Genel Kurul'un sonucunda Mustafa Kumlu genel başkanlığa seçilirken, alınan kararlardan bazıları da şunlar oldu:

- İşsizlikle etkili bir biçimde mücadele edilmelidir.
- İşçilerin ve memurların sırtındaki gelir vergisi yükü azaltılmalıdır.
- Özelleştirme durdurulmalıdır.
- Sağlık hizmetleri devlet tarafından, parasız sağlanmalıdır.
- Asgari ücret, 2 çocuklu bir ailenin insanca yaşamasına yeterli düzeyde olmalı ve 6 ayda bir enflasyona ve ekonomik büyümeye endeksli olarak artırılmalıdır.
- Kıdem tazminatına getirilen tavan kaldırılmalıdır.
- İş güvencesinin kapsamı genişletilmeli ve etkinleştirilmelidir.
- Başta hak grevi olmak üzere, grev hakkı üzerindeki tüm yasaklamalar, kısıtlamalar kaldırılmalıdır.
- Yapay işçi-memur ayrımı kaldırılmalıdır.
- Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası yeniden düzenlenmelidir.
- Sendikal örgütlenme nedeniyle işten çıkartılan işçilerin işverenlerine yönelik ceza-i şartlar ağırlaştırılmalı, hapis cezası getirecek düzenlemeler yapılmalıdır.
- Statüleri belli olmayan 4/a, 4/b, 4/c kapsamında istihdam edilen personel işçi kadrosuna alınmalı, personelin sendika üyesi olması sağlanmalıdır.
- Özel güvenlik görevlileri işçi sayılarak sendikal örgütlenmelerini sağlayacak düzenlemelere acilen başlanmalıdır.

ŞİMDİ KÜRT VE TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİNİ ÖRME ZAMANI

Egemen sınıflar, özgürlüğü için ayağa kalkmış olan Kürt halkı başta olmak üzere işçi ve emekçilere karşı büyük bir savaş başlatmış bulunmaktadır. Son süreçte sivil faşistlerin artan saldırıları da bunun bir göstergesidir. Bu savaş esas olarak Türkiye ve Kürdistan'da hızla gelişen devrimi bastırmaya yöneliktir.

Şimdi devrimci güçlerin yapması gereken Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini örerak birleşik devrimi güçlendirmek olacaktır.

Bu anlamıyla Gazi'de örnek bir eylemlilik örgütlendi. Gazi'de Mücadele Birliği PLT, BDSP, PARTİZAN, DTP imzalı ortak bir bildiri çıkarıldı. Bundan önce üzerinde aynı siyasetlerin imzası bulunan "Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Yaşasın Halkların Birlikte Mücadelesi" yazılı afişler yapıldı. Ortak olarak çıkarılan bildirin 15 Aralık günü Gazi'de yoğun bir şekilde dağıtımı yapıldı. Bildiri dağıtımını yaparken Gazi işçi ve emekçilerinin verdiği tepkiler bizleri destekler ve devamının gelmesini ister nitelikteydi. Bildiri dağıtımını birkaç saat sürmesine rağmen oldukça etkili oldu.

Dağıtılan bildiride özetle şunlar yazılıydı:

" (...) Bugün Kürt halkıyla dayanışma bizim için yaşamsal önemdedir. Bir tarafta yıllardır imha ve inkar edilen Kürt halkı, köyleri boşaltılan, yakılıp yıkılan Kürt halkı öbür tarafta ise fabrikalarda atölyelerde azgınca sömürüye tutulan işçi ve emekçiler. Yani bizler yaşamı üretenler. Kürt halkı bugün iki kez sömürülüp ezilse de bizi sömüren güçler aynıdır. Bizi yaşamın dışına itmek isteyen güçler aynıdır. Bunlar gözünü kar bürümüş olan emperyalizm ve onun işbirlikçilerinden başkası değildir. Eğer bizler Kürt halkının acılarına ve kendi acılarımıza son vermek istiyorsak, gerçekten özgür olduğumuz ve insanlığa yaraşır bir yaşam sürmek istiyorsak, başta Kürt halkı olmak üzere halkların birlikte mücadelesini örmek ve halklar arasına sokulmak istenen nifak tohumlarına ve şovenizme karşı kararlı bir mücadele yürütmek zorundayız.

Çünkü egemen sınıflar bizleri kölece bir yaşama mahkum etmek için her türlü yolu deniyor. Bu nedenle halklar arasında kurulan birliğin ve kardeşçe bağların kopması için her türlü saldırıyı dizginsizce gerçekleştiriyor. Bu nedenle bizler Türkiyeli işçi ve emekçiler olarak Kürt halkının özgürlük hakkını şartsız ve koşulsuz savunmalıyız. Çünkü yıllardır ezilen ve sömürülen Kürt halkının güvenini kazanmak ve devrimi

gerçekleştirmek için, yükseltmek istenen şovenist dalgayı kırmak için bu gereklidir.

(...) Yaşadığımız onca sorunu bizi her gün biraz daha devrime itiyor. Bugün çoğumuz gecekondu-larda yaşıyoruz. Ve bizi sokaklara atmak için fırsat kolluyorlar. Üstelik açın açısı yoksulun yoksulu olarak yaşıyoruz. Bugün bu ülkede açlık sınırı 800 YTL, yoksulluk sınırı ise 2000 YTL iken, çalışabilir nüfusun %70 açlık sınırının altında yaşarken bizim örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka çaremiz kalmıyor. Tüm ülkede büyük yankı uyandıran Telekom grevi Türk'ü Kürt'ü ve diğer uluslardan işçilerin birlikte mücadele edebileceğini gösterdi.

(...) Şimdi sokaklara çıkmanın, devrimcilerle birlikte halkların birlikte mücadelesini örmenin ve yükseltmenin zamanıdır. Bizler sessiz kaldıkça egemen sınıflar saldırılarını dizginsizce sürdürecektir. Önümüzdeki günler büyük mücadele günleridir. Bu mücadeleden zaferle çıkmamız, egemen sınıfların iktidarını yıkmamız mümkündür. Bunun için şimdi yapmamız gereken tüm devrimcilerle, işçi ve emekçilere, Kürt halkına karşı, faşizmin yaptığı saldırılara karşı mücadele etmektir. Kürt halkının yalnız olmadığını göstermektir. Devrim ne kadar pratik bir hal almışsa, bu da o derece pratik bir hal almıştır. Kürt halkının mücadelesinin işçi ve emekçilerin mücadelesiyle birleştirilmesi devrimi yakınlaştıracaktır.

Kürt ve Türk halkının birlikte mücadelesini örmek ve iktidar için savaşmak sonucu tayin edecektir. Kürt ve Türk halkların arasında sarsılmaz güven ve kardeşlik bağları kurulması, ancak iki halkın birlikte mücadelesini kurmakla mümkündür.

YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKLARININ BİRLİKTE MÜCADELESİ!

KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!

Mücadele Birliği Plt, PARTİZAN, BDSP, DTP Gazi Mah. Temsilciliği

ANTEP'TE SOSYAL GÜVENLİK YASASINA KARŞI BASIN AÇIKLAMASI

Gün geçtikçe yükselen eylem dalgası yaygınlığını her alanda gösteriyor. Sermayenin emekçi halk üzerindeki baskıların artması ve bir takım reform adı altında çıkardığı yasalarla Dünya Bankası IMF politikaları izlediği gün gibi ortadadır. Buna karşılık sendika ve demokratik kitle örgütleri her gün seslerini duyurmak için alanlara çıkıyor.

14 Aralık 2007 tarihinde de KESK, TÜRK-İŞ, DİSK, TABİBLER ODASI ve TMMOB katılımıyla "Sosyal Güven(siz)lik ve Genel Sağ-

lık(sızlık) Sigortası bir kez daha TBMM'in gündeminde" adı altında yürüyüş ve basın açıklaması düzenlendi. Yeşilsu önünde başlayan yürüyüş adliye önünde son buldu. Basın metnini okuyan KESK dönem sözcüsü Yusuf ŞAHİNLER "AKP hükümetinin 2006 yılı mayıs ayında IMF ve DB'nin direktifiyle çıkardığı sosyal sigortalar ve genel sağlık sigortası kanununun bir dizi maddesi anayasa mahkemesi tarafından aralık ayında iptal edilmişti. AKP hükümetinin hazırladığı yeni kanun tasarı geçiş haftası TBMM'ye gönderil-

di. Tasarının gerçekleşmesi halinde sağlık haklarımızda kayıplar oluşacak; kadın için 58 erkek için 60 olan yaş sınırı 65' çıkacak. Emekliliğe hak kazanabilmek için gereken gün sayısı 5000 iken bu 7000'e çıkarıldı ve şimdi 9000 gün prime çıkarılacak. Bütün sağlık hizmetleri paralı olacak. Sağlık hakkından yararlanmak için vergi ödemek prim yatırmak katılım payı ödemek yetmediği gibi birde 'ilave ücret' adı altında para ödenecek. Prim ödeyemiyen çiftçilerin pamuğuna, buğdayına, üzümüne, tütününe el koyacaklar" diyerek konuşmasını sonlandırdı. Basın açıklanması sırasında "AKP Sağlığımıza Dokunma", "AKP Sağlığa Zararlıdır", "Ek Ücretimize Dokunma", "AKP Şaşırma Sabrımızı Taşırma" şeklinde sloganlar atıldıktan sonra kitle dağıldı.

GAZİ'DE DÖB'DEN YAZILAMALAR

Merhaba Mücadele Birliği Okurları

Burjuvazinin "hayta dönmek için" 19 Aralık 2000 yılında yaptığı katliam, 20 zindanda eş zamanlı olarak gerçekleşti. Bu kanlı katliamda 28 devrimci tutsak ölümsüzleşirken, yüzlerce yaralandı. 4 gün süren Zindan savaşları ile devrimci irade bir kez daha burjuvaziden üstün geldi. Paris komünarlarının, Stalingrad kahramanlarının cesareti ve yazdıkları destan, 2000 yılında Zindan savaşları ile bir kez daha yazılıyordu. Bu kahramanlardan biri de Murat Ördekçi yoldaştır. Saldın başladığı zaman, bütün eşitsiz koşullara rağmen faşist orduya "Kahraman Türk ordusu etrafın sarıldı, teslim ol" çağrısını yapar. Bu kararlılık ve moral üstünlüğü devrimin güncelliğinden ve zafere olan inancından gelmektedir. Çünkü hiçbir ordu tarihsel haklılıktan daha güçlü değildir.

Bizler onların genç yoldaşları olarak bu mücadeleyi sonuna kadar sürdürme kararlılığıyla 19 Aralık katliamı

öncesinde çalışmalarına başladık. Ve bu katliamı herkese duyurmak, unutmadığımızı, unutmayacağımızı göstermek için Gazi mahallesine yazılamalar yaptık. Şair Abay Kunanbay Lisesi duvarına ve öğrencilerin geçiş güzergahlarına "Murat Ördekçi yoldaş ölümsüzdür- DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği)", "Denizlerin yolunda DÖB saflarına-DÖB" ve "Gençlik savaşacak Devrim kazancak-DÖB" yazılamaları yaptık.

Aynı zamanda son dönemde Kürt halkına karşı yapılan saldırılar ve yükseltmek istenen şovenist dalgayı karşı Kürt halkının yanında olduğumuzu göstermek için "Kürt Halkı Yalnız Değildir-DÖB" yazılamasını yine okulun duvarına yaptık.

Daha sonrasında ise okul içerisinde DÖB'lü öğrenciler olarak, DÖB pullarını yaptık.

Bu çalışmalar sadece bir başlangıç. Savaşarak ölen yoldaşlarımıza olan borcumuzu ancak güç örgütü olup devrim ipini göğüsleyerek yerine getirebiliriz. Çünkü onlar devrim için öldüler ve biz onları, devrimi gerçekleştirdiğimizde, milyonlarca genç devrimcinin içerisinde yine görebiliriz.

Gazi'den DÖB'lü Öğrenciler

Kitlelerin Enerjisini Devrime Akıtıp Sosyalizmle Taçlandırmaya Hazır mısınız?

Burjuvazi, kapitalizmin kaçınılmaz çöküşünün önüne geçmek için büyük bir çaba içinde çırpınıp duruyor. Burjuvazi, bunalımdan kurtulmak, bir çıkış yolu bulabilmek için gecesini gündüzüne katarak çalışıyor. Kapitalist ülkeler, durumunu iyileştirmek, sömürü düzenini devam ettirebilmek, yani boğularak ölüme sürüklenen ekonomilerini -biraz hava bularak- diriltmek için ellerindeki son seçenekleri kullanıyorlar.

Kapitalist sistem, varlığının devamını üretimde hammaddenin metaya dönüşüm sürecinde, emeğin sömürsüyle sağlıyor. Sömürü düzeni, yalnız üretim sürecinde değil; aynı zamanda tüketimde de kendini gösteriyor. Satın aldığımız her türlü maddenin yanında, eğitim sistemi, sağlık sektörü, kültürel faaliyetler... Hepsini birer kâr amacı olarak görülüyor. Burjuvazinin baskı aracı olan devlet, üzerinde baskı kurduğu halkın ürettiklerinden artı-değer sömürsüyle elde ettiği kazanç yetmezmiş gibi, bu ürünleri satarken, farklı adlar altında aldığı vergilerle kârına kâr katıyor. Tekelci devlet, görevleri arasında gösterdiği eğitimi, sağlığı insanlara satıyor, güvenliği halkın değil kendinin lehine işletiyor. Tüm bu şartlarda kapitalist sistem, insanları ikiye bölmüş durumda: Sömürülenler ve sömürülenler.

Sömürülenler, yani doğumları nüfus artışına sebep olduğu için sevindirici olmayanlar. Kaderleri(!) ezilen ailelerinin, ezildiklerini her gün duayla, yakarıyla, şükretmeyle hatırlatarak büyümek, sonra da ezenlerin okulunda ezilmişliklerini devam ettireceklerine dair her gün and içmek olanlar.

Sömürülenler, yani okuyup, ezenlere kazandırdıkları parayla orantılı olarak değerlendirilenler. Veya okuyamadan, genç yaşta hem üretimde, hem tüketimde sömürülenlere kazanç sağlayanlar.

Sömürülenler, yani hastalandığında doktora gidemeyen, yanlış tedavi yöntemlerinden veya sıra beklemekten iyileşemeyenler. Herşeyin para ol-

duğu bu sistemde yaşamını devam ettirmek için çalışmaktan başka birşey düşünemeyen öz kültürünü, insan ilişkilerini karnını doyumadığı için önemsemeyenler. Gün geçtikçe insanlığını kaybeden, hırsızlık yapmaya, dilenmeye maruz kalanlar.

Sömürülenlerle sömürülenler arasındaki gelir farkı öyle büyük ki, bir burjuvanın kullandığı arabaları, bir işçi ancak bin yıl durmadan çalışarak kazandığı para ile alabilir. Burjuva devlet, öyle insanlı ki(!) sömürücüler üzerine fazla yük binmesin diye pırlanta ithalatından aldığı vergiyi azaltıyor. Bu devlet öyle acınası bir durumda ki, süt, et, yumurta gibi, özellikle çocuklar için hayati önem taşıyan gıdalardan özel tüketim adı altında ayrıca vergi almaya muhtaç durumda. Bu denli düşkünleşmiş olan burjuva devlet, varlığını fazla sürdüremez. Çünkü insanlar onun gibi düşkünleşmemek için ona karşı mücadele ediyor ve bu mücadelesine, onurlu, insanca yaşamı kuruncaya dek devam edecektir.

-Hasta çocuğunu tedavi ettirecek parayı bulamayan baba, onun ölümünü seyretmeyip, hastanenin altını üstüne getiriyor, bundan sonra daha sıklıkla getirmeye devam edecek.

-Komşunun zengin çocuğu bisikletiyle gezerken kendisi aynı yolda işe gitmek için büyüyen genç, büyürken biriktirdiği öfkelerini içine atmıyor. Fırsatını buldukça sınıf kinini dışarı yansıtıyor, yansıtmaya devam edecek.

-Suya-elektriğe üst üste gelen zamlarda, kesintilerde halk toplanıyor, sokaklara taşıyor, taşmaya devam edecek.

-Sosyal güvenlik(!) reformlarıyla sosyal hak ve güvenceleri kısıtlanan ve getirilen yasaklarla grevleri önlenmeye çalışılan işçiler, emekçiler, boyunlarını büküp çalışmaya devam etmiyor; daha öfkeli, daha kararlı biçimde mücadele ediyorlar, devam edecekler.

-Aile hekimliği sistemiyle, birlikte çalıştığı doktorun işçisine dönüşen hemşireler sessizliklerini bozuyorlar,

artık sessiz kalmayacaklar.

-İşe sözleşmeli öğretmen olarak başlayıp her an işten çıkarılma kaygısı taşıyan, dersanelerde stajyer olarak asgari ücretten az parayla çalışan veya işsiz olan öğretmenler sokaklarda artık sistemi kaldırmayı hedef alarak yürüyorlar, hedefe ulaşmadan durmayacaklar.

-Tarım işçileri yollarda veya konakladıkları çadırlarda ölüyorlar. Sağlam kalanlar durup nedenini düşünüyor ve hareketle geçiyorlar. Nedenleri de yok etmeyi önlerine koyuyorlar.

-Mahalleli, evlerinin yıkılmasını seyretmiyor, yıkım ekiplerinin karşısında taşlarla sopalarla duruyor, polislerle çatışmaya devam edecek.

-Devlet, gençleri bir bir tutuklarken, diğerleri sessiz kalmayıp öfkelelerini okullarda, sokaklarda, işyerlerinde gösteriyor, bu öfkenin ana kaynağı durdukça durulmayacaklar.

-Ezilen, toprakları ilhak edilen Kürt halkı, devletin ırkçı, faşist politikaları karşısında dağlarda verdikleri mücadeleyi şehirlere, sokaklara taşıyor ve kararlılıkla bu mücadeleye devam edecek.

Her kesimden insan "yeter artık" diyerek öfkelerini sokaklara taşıyor. Karanlık dünyaya daha fazla katlanmayıp özlem duyduğu hayat için yerinde duramıyor, yanıp tutuşuyor. Geleceğe hazırlanıyor.

Peki biz gençler hazır mıyız?

Hızlı gelişen bu süreç içinde ortaya çıkan geri alışkanlıklarımızı, geçmişte kalan diğer alışkanlıklarımızı gibi geçmişte bırakarak, başımız dönmeden bu hızlı gelişen dünyaya ayak uydurmaya... Yüreğimiz titreyerek okuduğumuz programımız, ilkelerimizi büyük bir kararlılıkla insanlara taşımaya... İşçilerle, emekçilerle, öğrencilerle, yaşlılarla, gençlerle, çocuklarla birlikte mücadele ederek "Yeni İnsan"ı oluşturmaya. Birer leninist olarak adınma yakışır biçimde (tıpkı Kalinin'in Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlak kitabında değindiği gibi) zamanında doğru tahlil ile doğru kararlar verebilen yetenekleriyle donanmış olarak kitlelerin taşıdığı heyecanı duyarak ve mücadelenin onlara ihtiyacı olduğunu düşündürerek, onlara önderlik etmeye... Yani insanlarda biriken ve patlak veren enerjiyi devrim mücadelesine akıtıp sonunda sosyalizmle taçlandırmaya... Hazır mıyız?

Akdeniz'den Bir Leninist

“Kurduğumuz Eksik Sosyalizm Tüm Hatalı Yanlarıyla Bile Kapitalizmle Karşılaştırılamayacak Kadar İyi Ve İnsanıdır”

Bulgaristan Komünist Partisi / Ludmil Kostadinov

20. Yüzyılda partimiz uzun süre hem sosyalizm hem de kapitalizm koşullarına tanık oldu. Bu nedenle her iki toplumsal sistemi birbiri ile karşılaştıracak kadar deneyim edinmiş durumdayız.

Sosyalizmin ülkeyi ekonomik olarak geriye götürdüğü argümanı 1980'lerin sonunda kapitalizme yeniden geçmek için ileri sürülen temel argümandı. O zamanlar Bulgar halkına, kapitalizmin ya da -o zamanlar kullanılan deyimle- "serbest piyasa ekonomisinin", geri kalmışlığın hızla önüne geçme, zengin batı ülkelerine hızla yetişme ve onları geçme olanağı vereceği söyleniyordu. Bunu yapmaktan bizi alıkoyan tek şey sosyalizmdi. Geçmişte, 1930'larda kapitalist Bulgaristan'ın başarılı gelişme kaydettiğini ve Avrupa'nın başlıca ülkelerinden biri olduğunu da söyleyip yazdılar. Bulgaristan'ın 50 yıl önce girdiği gelişme yolunu engellemek kolay değildi. O dönemleri yaşayan insanların çok azı hala hayattaydı ve onların da pek çoğu kapitalizme yeniden geçmeye karşı oy kullandılar; ama, diğerlerinin, yalnızca sosyalizm dönemini yaşamış insanların, bu propagandaların onları aldattığından, sosyalist devrim öncesinde Bulgaristan'ın Avrupa'da yoksulluk ve geri kalmışlığıyla tanındığından ve nüfusun % 80'nin ilkel tarım yaptığından emin olması için kütüphanelere gitmesi, bilgilendirilmesi, karşılaştırma yapması, vb. gerekiyordu. Georgi Dimitrov'un haklı olarak işaret ettiği gibi, bizler gelişmiş ülkelerin 50-100 yıl gerisindeydik. 1939'da, ki savaştan önceki en iyi yılı bu, kapitalist Bulgaristan'ın GSMH'sından kişi başına düşen gelir, gelişmiş kapitalist ülkelerinkine oranla beş-altı kat daha düşüktü. Kapitalizm 1944 yılında yıkıldı ve sosyalizmin inşasına başlandı. 1944 yılından sonraki 16 yıl boyunca ekonomide kalkınma olağanüstü bir hızla gerçekleşti. Ulusal ekonomi 1948'de bütünüyle eski düzeyine ulaşmış ve iki beş yıllık planın hemen ardından 1960'ta GSMH üç kat büyümüş ve ortalama yaşam süresi kapitalist Bulgaristan'ın en iyi yılı olan 1939'a göre 16 yıl uzamıştı. 1980'lerde GSMH'dan kişi başına düşen gelir gelişmiş kapitalist ülkelerinkinin sadece 1.5-2 kat altındaydı.

1989'ların sonlarında sosyalizm yıkıldı ve ülkede kapitalizme yeniden geçildi. Sistemdeki bu yeni değişimden 16 yıl sonra, bugün, dengeler ne durumdadır? Kapitalizmle ne gibi başarılar elde ettik ve büyük kapitalist ülkeleri göz önüne aldığımızda geri kalmışlığımızı ne ölçüde yok ettik? Resmi istatistiklere bakılacak olursa, gayri safi milli hasıla (GSMH), ancak 2004 yılında sosyalizmin yıkılmasından önceki 1989 yılının oran-

larına erişmiştir.

Tüm bu yıllar boyunca dünya değişti; açıktır ki, geri kalmışlığımız yok olacağı yerde arttı. Sosyalizm döneminde, gelişmiş ülkelerle aramızdaki fark 1.5-2 kata kadar düşmüştü. Şimdi ise bu fark üç-dört kata kadar çıkmıştır. Sadece bununla da kalmıyor. Yine aynı resmi istatistiklerden öğrendiğimiz kadarıyla, GSMH'nın mutlak değeri 2004 yılının cari fiyatlarında 38 milyar levaya ulaşmış; tüm mal ve hizmet fiyatları 1989-2004 yılları arasında iki katına çıkmıştır. 1989'da ise cari fiyatlardaki GSMH 40 milyar leva idi; fiili satın alma gücüne bakıldığında kapitalizmin ülkeye girişinden 16 yıl sonra bugün, Bulgaristan'ın GSMH'sı, sosyalizmin son yıllarındaki GSMH'nın % 50'sini bile aşmamıştır. Bu, sosyalizmin yerine kapitalizmin geçirilmesinin ekonomik sonucudur.

Aradaki fark oldukça anlamlı. Sosyalizmin zaferinden 16 yıl sonra GSMH üç katına çıktı; yeniden kapitalizme geçildikten 16 yıl sonra ise, GSMH iki kat azaldı.

Bu 16 yıl boyunca gerçekte yeni olan hiçbir şey inşa edilmedi; kapitalizm koşullarında ülkemizin er ya da geç 1944 öncesi konumuna döneceğine, beş-altı kat gerileyeceğimize yani gelişmiş ülkelerin 50-100 yıl gerisine düşeceğimize kuşku yok. 20. yüzyılın ilk yarısında ve günümüzde, 20. yüzyılın sonu ile 21. yüzyılın başında Bulgaristan'da kapitalizm her şeyden öte yoksulluk ve az gelişmişlik, üretici güçlerin tahribi ve gerçek bir ekonomik felaket anlamına gelmektedir.

Ulusal gelir ne kadar küçülür ve önemsiz bir azınlığın kazancı ne kadar artarsa nüfusun büyük çoğunluğu o kadar kaybeder, işçiler işsizliğe, yoksulluğa ve umutsuz yarınlarla o kadar maruz kalır. 1989 yılında Bulgaristan'da işsizlik yoktu; ama bugün, işsizlik oranı % 15'i buldu; nüfusun çalışmaya elverişli en az % 15'i tüm dünyada iş aramak uğruna ülkeyi terk etti. Kamu sağlığı, bilim, kültür, eğitim ve sosyal güvenlik (emeklilik ve devlet desteği) acımasızca bir yana atıldı.

BM her yıl tüm dünya ülkelerinin ekonomik gelişme endeksini yayınlıyor. Bu endekste satın alma gücüne göre GSMH'dan kişi başına düşen gelir, ortalama yaşam süresi, çocuk ölümleri, vb. hakkında istatistikler yer alıyor. Bu endeks, her bir ülkedeki gelişme düzeyinin tipik bir göstergesi sayılıyor. BM'nin sosyalist ülkelere ait rakamları büyüteceğini düşünmek mantıklı değil. 1970 ve 1980'li yıllarda sosyalizm döneminde Bulgaristan'ın gelişme endeksindeki sıralaması 30'du. Kapitalizmden sonra, 55. ve 60. sıraya düştü. Hala sosyalist olan Küba ekonomik ambargoya rağmen Bulgaristan'ın önünde yer alıyor.

20. yüzyıldaki deneyimlerimiz, eksiklikleri olan sosyalist sistemimizin, tüm hatalı yanlarına rağmen ekonomi, teknolojik ilerleme, bilim, kültür, eğitim ve halkımızın çalışma ve yaşam koşullarının düzelmesi bakımından kapitalizmle karşılaştırılmayacak kadar iyi olduğunu öğretti.

Bugün AB'ye katılma düşleri kuruluyor. Bir çok sosyalist ülkenin üyesi olduğu Karşılıklı Ekonomik Yardımlaşma Konseyi'nin (Comecon) üyesi olma deneyimine sahibiz. Sosyalist ülkelerin ekonomik işbirliği ve yardımlaşma deneyimi, işbirliğinin, samimi bir yardımlaşmaya ve ortak bir ekonomik büyümeye dayalı olduğunu gösterdi. Comecon'un Bulgaristan için anlamı gayet anlamlı bir yardım ve mallarımız için neredeyse sınırsız bir piyasa demektir. Üretimi sınırlayacak kotalar yoktu. Genel eğilim olabildiğince üretim yapma yönündeydi. Bu işbirliği sayesinde sosyalist ülkelerin bütün halkları kazanıyordu.

AB'nin genişlemesi hakkında her şeyden önce belirtmek isterim ki partimiz, Bulgaristan'ın bu topluluğa girmesine karşıdır. Tıpkı tüm Avrupa ülkelerinin halkları gibi bizim halkımız da hiçbir şey elde etmeyecek, tersine, AB üyesi olmakla yalnızca kaybeden olacaktır. Bulgaristan'ın AB'ye katılması için yerine getirmesi gereken şartlar, SSCB ve Comecon'un ayakta olduğu dönemde AB'ye katılan ülkelerin yerine getirmesi gereken şartlarla karşılaştırılmayacak kadar kötü. Ülkemizin AB'de aldığı kaynakların büyük bir bölümü Avrupa firmalarına geri dönüyor. Yerli sermaye de payına düşeni alıyor. Geri kalanı ise AB'nin ihtiyaçlarını karşılamak üzere yaratılan yeni bürokratik yapıya, AB politikalarının propagandasına, vb. gidiyor. En tutarlı ölçümlere göre ülkemiz daha şimdiden katılım fonlarından elde ettiği kazançtan iki kat fazla ekonomik kayba uğramıştır. AB'ye katılmamızla beraber kaybettiklerimizin oranı kazandıklarımızın oranından daha hızlı artacak. Avrupa fonlarından gelen kaynaklar uğruna Bulgar halkı daha şimdiden işsiz ve yükselen fiyatlar nedeniyle daha fazla ödüyor. Tabii, tüm Avrupalı halklar AB'nin genişlemesi nedeniyle her şeye daha fazla ödemek durumunda kalıyor. Genişleme politikası, ucuz işgücü ve yeni piyasalar elde eden Avrupa sermayesinin çıkarlarına yarar.

Sosyalist devrimden önce Bulgaristan tarihi savaşlar ve ulusal felaketlerden ibaretti. Bulgaristan, Almanya'nın uydusu olarak I. Dünya Savaşı'na katıldı ve bir çok yenilgi aldı. II. Dünya Savaşı'nda Bulgar burjuvazisi ülkeyi faşist Almanya'nın uydusu haline getirdi. Cani Hitler'in dünya egemenliğini elde etme mücadelesinde onunla kurulan siyasi ittifak nedeniyle ülkemiz uluslararası toplumdan büsbütün soyutlandı ve yeni bir ulusal felakete sürüklendi. 9 Eylül 1944'teki halk devrimi, felaketleri son anda önledi.

Sosyalizm dönemi, 45 yıl boyunca barış içinde kalmayı sağladı; bu, 20. yüzyıl tarihimizdeki barış içinde geçen en uzun dönemdir. Halk cumhuriyetimiz bu dönemde Varşova Paketi'ne katıldı. Sosyalist ülkelerin

bu askeri bloğu varken Yugoslavya'nın bombalanması ya da Irak'ın işgal edilmesi mümkün değildi.

Sosyalizm yıkıldıktan sonra yeni Bulgar burjuvazisi ülkeyi, bu kez de ABD'nin uydusu yapmak ve emperyalizmin saldırgan askeri bloğu NATO'nun üyesi yapmak için elini çabuk tuttu. Bir kez daha Bulgaristan'ın kaderi, dünyaya egemen olmak için azgın savaşlar başlatan en saldırgan emperyalist gücün insafına terk edildi. Yugoslavya'nın bombalanması sırasında Bulgar hükümeti ülkenin hava sahasını saldırganlara açtı; ama çatışma biter bitmez aynı hava sahasından barış yanlısı Rus güçlerin geçmesine izin vermedi. Bugün Bulgaristan Afganistan ve Irak işgallerine etkin biçimde katılmıştır. Irak'ta bir Bulgar taburu Irak halkının özgürlük mücadelesini bastırmakla uğraşiyor. Daha şimdiden 13 Bulgar askeri Irak'ta yaşamını yitirdi ve orada bulunan tabur için yapılan harcamalar bir milyar levayı geçti. Ülkemizde Amerikan üslerinin kurulması için yapılan müzakereler gerçekleşti; NATO'nun Doğu'ya doğru yayılması, Amerikan üslerinin Rus sınırının yakınına inşa edilmesi, ABD, AB ve NATO'nun Ukrayna, Beyaz Rusya ve diğer eski Sovyet cumhuriyetlerinin iç işlerine müdahalesi, Rusya'daki ayrılıkçılığa açık destek, tüm bunlar Avrupa'da bir savaşa yol açabilecek tehlikeli bir oyundur.

ABD ile ittifak ve NATO'ya katılma halkımıza çok daha pahalıya mal olacak ve belki de bir örneği daha olmayan bir diğer ulusal felaketi beraberinde getirecek.

Tüm bu gerçekler sosyalizmin barış, kapitalizmin savaş olduğunu kanıtlar.

Bulgaristan'da sosyalizmin kapitalizm ile karşılaştırılmasından sosyalizmin tartışmasız üstün olduğu sonucu çıkar. Sosyalizmin ülkemizde yenilgi aldığını söyleyenler çıkabilir; ben yenilgi aldığını düşünmüyorum. Bir öğrenci matematik problemini çözemediğinde matematik yenilgiye uğradı diyemeyiz. Ülkemizde de sosyalizm yenilgiye uğramadı ama kapitalizme yeniden geçmeye izin verdiği için partimiz ve halkımız yenildi.

Sosyalist sistemimizin pek çok kusurlu yanları vardı. Ne olursa olsun, bu, sömürsüz yeni bir toplum yaratma yolundaki ilk girişimdi. Pek çok hata yaptık. Ama öyle zannediyorum ki en ilkesel ve hayati hatamız, partimizin ve halkımızın kapitalizme yeniden geçmeye izin vermesi oldu. Sosyalizmi çok daha mükemmel hale getirebilirdik. Bununla birlikte kurduğumuz eksik sosyalizm tüm hatalı yanlarıyla bile kapitalizmle karşılaştırılmayacak kadar iyi ve insanidir.

Sonuç olarak, komünist hareketin birliği ne şekilde olursa olsun desteklenmezse emperyalizme karşı mücadeleden hiçbir beklentimiz olamaz. Böyle bir birlik geniş bir anti-emperyalist hareketin savunucusu ve öncüsü olacaktır.

NOT: Bu makale, www.stalinkaynak.com adresinden alınarak yayınlanmıştır

ÇOCUKLARIMIZIN UMUDU SOSYALİZMEDİR...

Geçtiğimiz günlerde Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO)'nun düzenlediği "Çocuk İşçiliğiyle Mücadele Konferansı"na, traji-komik bir şekilde TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) ev sahipliği yaptı. Büyük bir iki yüzlülikle TİSK'in çocuk işçiliğini önlemeye yönelik çalışmalarının örnek gösterildiği konferansta; Arnavutluk, Ukrayna, Azerbaycan, Özbekistan, Bosna-Hersek, Gürcistan, Kırgızistan, Makedonya, Moldova, Karadağ, Tacikistan ve Kazakistan'dan işveren örgütleri temsilcileri katılıyor.

İLO'nun "Çocuk İşçiliğiyle Mücadelede Deneyimlerin ve Alınan Derslerin Paylaşılması Konusunda Bölgesel Konferans"ı aslında, milyonlarca çocuğun ezilmesinden, sömürülmesinden, güvencesiz çalıştırılmasından sorumlu olan Türkiye'li kapitalistlerin, konferansa katılan diğer ülke kapitalistlerine çocukların nasıl "daha iyi sömüreceklerini" anlatıp, onlara bu konuda dersler verecekleri bir konferanstan öteye gitmesi mümkün değil.

TİSK'in çocuk işçiliğini önlemeye yönelik çalışmalarının aslında yansıtıldığı gibi olmadığı çok açıktır. Kapitalizmin hiçbir zaman sömürü koşullarını ortadan kaldırmayacağı, aksine bu koşulları daha da arttıracığı bilinen bir gerçektir... Özellikle kadın ve çocuk ucuz emeği, güvencesiz çalıştırma kapitalizm için vazgeçilmez önemdedir.

Şu anda resmi rakamlara göre Türkiye'de 4,5 milyon çocuk işçi ve 5 milyon işsiz bulunuyor. Bu ço-

cukların bir çoğu ağır sanayi koşullarında çalışıp ailelerinin geçimini sağlamak durumunda kalıyorlar. Rakamlarda gösterildiği gibi aslında yetişkin işsizlerle, çocuk işçiler arasındaki orantı başa baş gidiyor. Rakamlardaki orantıyla kapitalistlerin ceplerine indirdikleri kâr orantısının farklılığı nedeniyle şuanda milyonlarca yetişkin işsiz ve çalışan işçi var... Kapitalizmin kâr hırsı sınır tanımıyor.

BM verilerine göre Afrika'da her yıl yaklaşık 7 bin çocuk köle olarak çalıştırılıyor. Nijerya'da maden ocaklarında çalıştırılmak için satılan çocukların sayısı her yıl neredeyse 5 bini buluyor. Çocukların çalıştırılmasına Karşı Çalışma Programı'nın (IPEC) verdiği bilgilere göre şu anda tüm dünyada 5-17 yaş arası ortalama 250 milyon kadar çocuk, yeterli eğitimden, sağlık hizmetlerinden ve temel özgürlüklerden yoksun biçimde çalışmakta. Gelişmekte olan ülkelerde çocuklar beş yaşına geldiğinde aileleri, 'aile ekonomisine katkıda bulunma' gerekçesiyle çocuklarını hizmetçi olarak çalıştırmaya başlıyorlar.

Kısacası, çocuklarımızın kapitalizmin ağır sömürü koşulları altında şen kahkahalar içinde kırmızı elmalar gibi gülmesi mümkün değil. Yarımından kaygı duyan bir toplumun çocuklarını açlık, yoksulluk ve en acısı ölüm bekliyor...

Sosyalizm, çocuklarımızın yegane umududur. "Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, ekmek, gül ve hürriyet günleri" ancak sosyalist bir sistemde mümkündür. □

*Dünyayı verelim çocuklara
hiç değilse bir günlüğüne
Allı pullu bir balon gibi
verelim oynasınlar
Oynasınlar türküler söyleyerek
yıldızların arasında
Dünyayı çocuklara verelim
Kocaman bir elma gibi verelim
sıcacık bir ekmek somunu gibi
Hiç değilse
bir günlüğüne doysunlar
Bir günlük de olsa
öğrensin dünya arkadaşlığı
Çocuklar dünyayı
alacak elimizden
Ölümsüz ağaçlar dikecekler...*